ISSN 0132-4462.
№ 1 2002
СІЧЕНЬ

перець

Мал. Сергія ФЕДЬКА

Мал. В. ТАРАСЕНКА

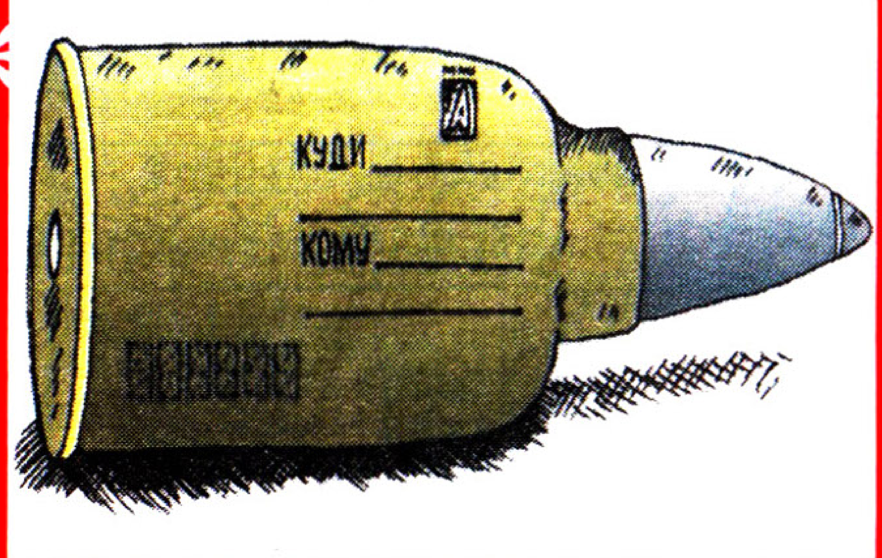

Мал. Віктора ПОПОВА

Мал. Олександра МІХНУШЕВА (тема Анатолія Василенка)

— Наша партія розкрила свої обійми. Об'єднуємося з будь-ким!

Штука славна

Слово, Перцем на своєму 75-літті принагідно виголошене

I

І як же час той — рідна нене! —
Летить, бодай він був здоров, —
Ще й не оглянувсь я, а в мене
Заювілеїлося знов.

То кожні десять літ, бувало,
А це уже і кожні п'ять
Мені за табелем пристало
Ті ювілеї відбувать.

Так без ухвал та циркулярів
(Що, зокрема, відзначить рад)
Я зі звичайних ювілярів
У вищий перейшов розряд...

II

Свинею був би я та й годі,
Тяжкий би гріх на душу взяв,
Якби при отакій нагоді
Про свого друга не сказав.

Він був надією моєю,
Він підпирав мене плечем;
Удвох до цього ювілею
Ішли ми з другом-читачем.

Нікому нас не розсварити
(А це — велика благодать!),
Нам є про що поговорити,
От хоч би й отаке узять.

III

В житті буває усіляко.
А що вже нинішнє життя —
То, звісно, не коржі із маком:
Не все у ньому до пуття.

А тут ще й плакальники штатні
Та невгамовні віщуни
Лякають — будь вони неладні! —
Таким, що Боже борони.

Мовляв, не буде, браття, діла,
Все робиться не до ладу,
Біда зусібіч нас обсіла
І кличе ще й нову біду.

Мовляв, ніде нема просвітку,
Надії жодної нема;
Якщо не вигибнемо влітку,
То доконає нас зима.

Кругом — спокус отруйні злаки;
Злодюги, мафіозі скрізь
Та всякі інші харцизяки...
Ну хоч бери та в зашморг лізь.

І це не все! Раніш, бувало,
Як з діда-прадіда велось,
Нам нерви, настрій нам псувало
Щось те чи се, чи інше щось.

А що ми бачимо сьогодні?
На нас, мов кара із небес,
Звалилися недуги модні...
Узяти хоч би той же стрес.

В погоні за прудким прогресом
(Ще й у часи перехідні!)
Ми ніс у ніс із клятим стресом
Стикаємося день при дні.

Повірте: в жилах кров холоне,
Коли дивлюсь, як, чорт візьми,
Ота приблуда закордонна
Колотить нашими людьми.

У цього — сон пропав, а в того
Пропав «любовний інтерес»;
При стрічі — мужика крутого
В лемішку обертає стрес.

Притьма наскакує у сказі
На тебе, наче лютий звір.
І наплювать йому, заразі,
На те, жебрак ти чи банкір...

Набачишся усього того,
Наслухаєшся — хай їм грець! —
І вже здається: некрологом
Слід запасатись: це — кінець!..

IV

То що, з досади та розпуки
Нам, дорогий читачу мій,
В зневірі опускати руки
Й заводити за упокій?

Ні!.. Хай то явна чи уявна
Напосідається напасть, —
Є проти цього штука славна,
Яка в обиду нас не дасть.

Вона щоднини, друже милий,
Нас підбадьорює усіх
Та додає снаги і сили,
А ймення штуки тої — Сміх.

Скажу не просто на утіху:
Як палиці побитий пес
Боїться, так боїться сміху
Все зле, у тім числі і стрес.

Недаром з роду і до роду,
В часи і гожі, і трудні
Було у нашого народу
Дотепне слово у ціні.

Тож нам громадою всією
Його належить берегти,
Щоб до нового ювілею
Дійти — і далі, далі йти.

Таких сягнути результатів,
Щоб міг сказать усяк сливе:
— Не все так злецько в нашій хаті,
Якщо у ній он Сміх живе!

Слово Перця
занотував Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. Олексія КОХАНА

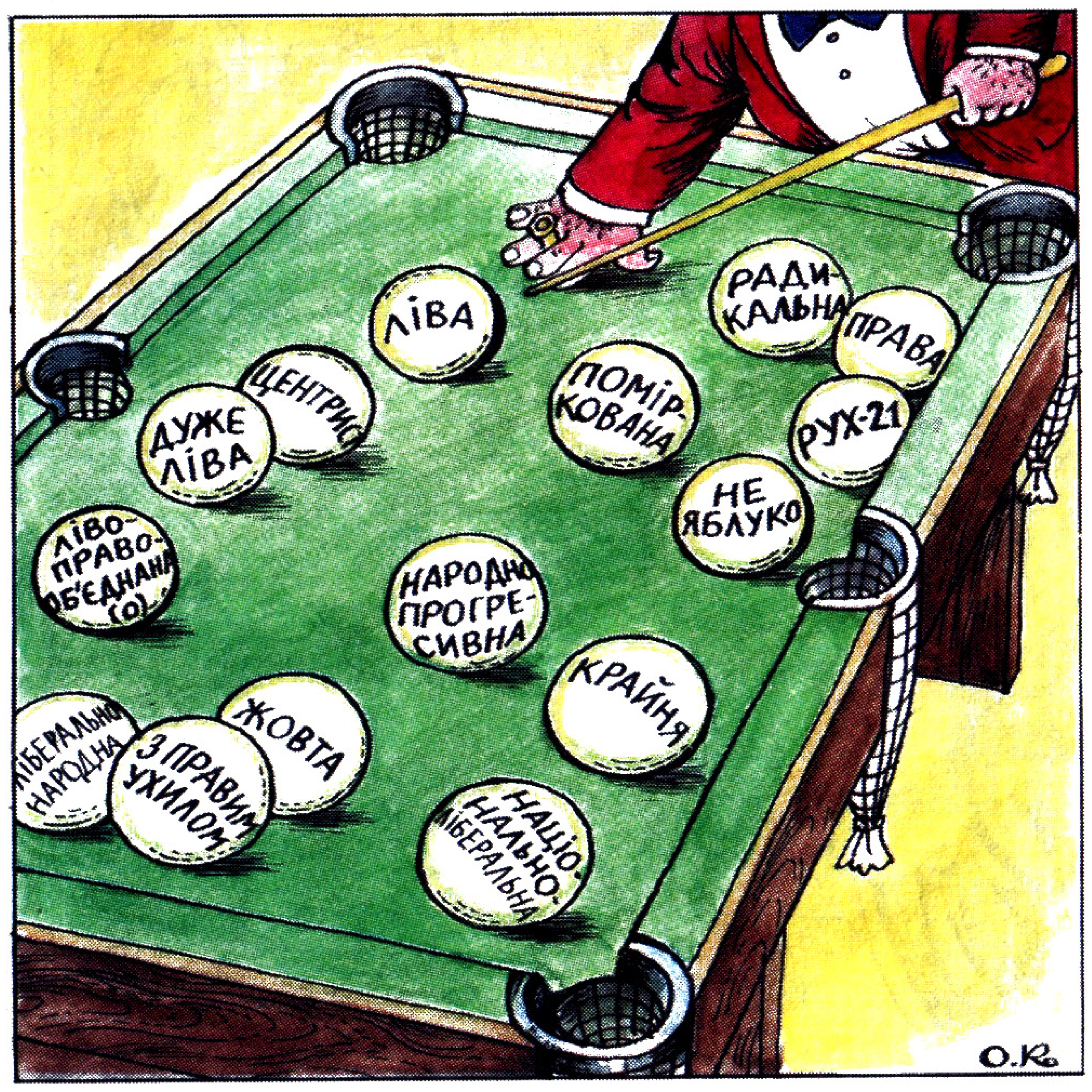

Мал. Олександра МІХНУШЕВА (тема Анатолія Василенка)

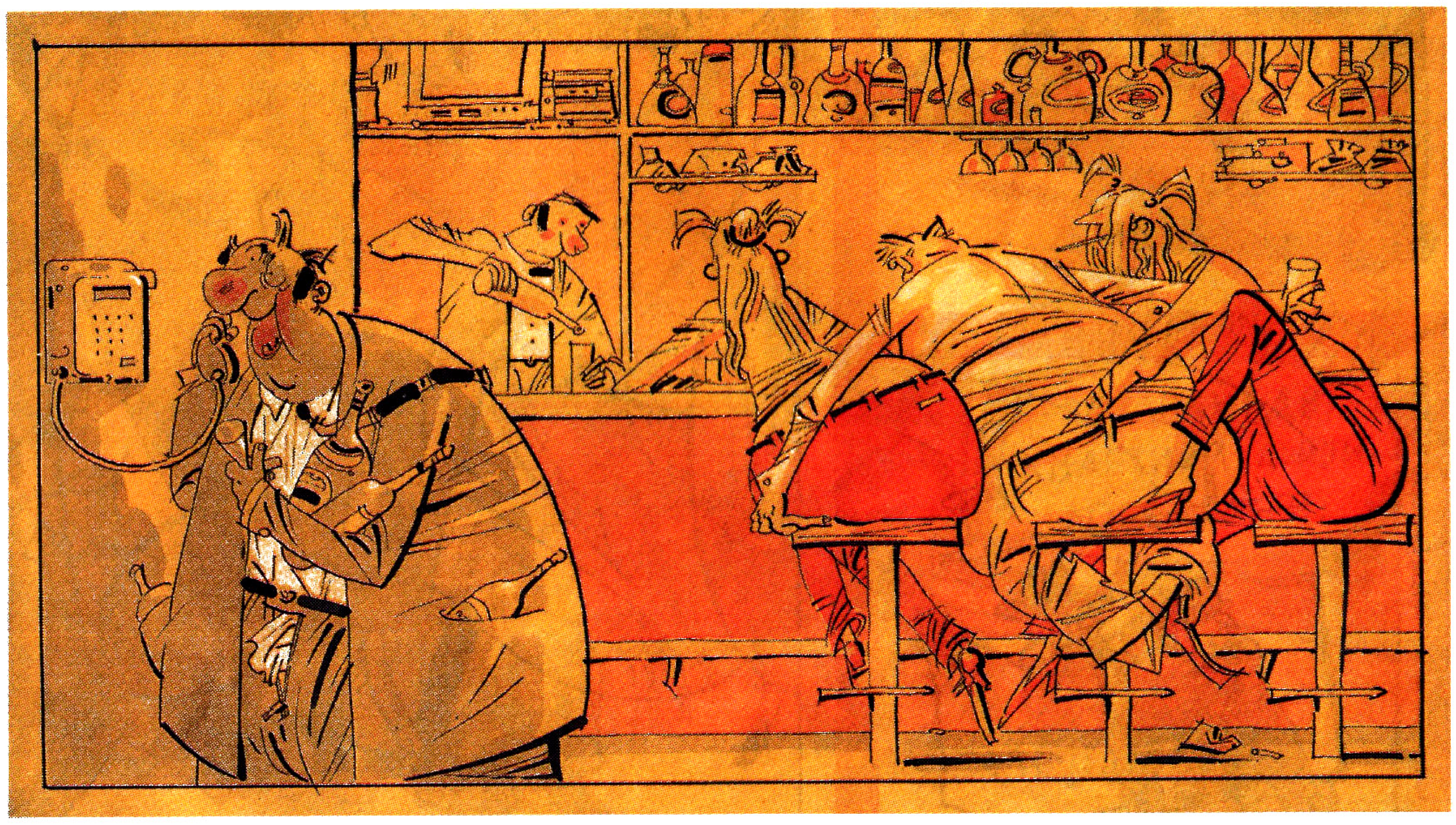

— Галю, я затримаюся! Микола вскочив у халепу, його захопили терористи! Треба визволяти!

ФРАЗИ

✓ Шукаємо таланти. Геніїв просимо не турбуватись.

✓ Великодушність: готовий простити собі все.

✓ Переговори увінчались успіхом — знайшли спільну суму.

✓ Ще добре, що хоч там добре, де нас нема.

✓ Легко бути самим собою, коли ти нікому не потрібен.

✓ Крадемо тому, що бідні, чи бідні тому, що крадемо?

✓ Пік популярності виявився занадто гострим.

✓ Удав радив кроликові подивитись правді у вічі.

✓ Із спостережень телемана: «У кожного каналу — своя правда».

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

СИЛЬНІШЕ ЗБРОЇ

— Тобі не страшно було, Грицю,
Рубать ялинку в ніч таку:
У лісника була ж рушниця?!.
— А в мене... пляшка перваку!..

Борис СЛЮСАР.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Чули, ваша кішка кошенят привела! Так ми з жінкою на день народження прийшли!

Міні-усмішки

ПАРА ЩЕ Є

До гурту чоловіків підходить Панас Стоцюк і питає:

— Хлопці, у кого можна знайти пару гривень?

Ті сміються:

— Гривень не знайдеш, а пара ще залишилась...

ПРОГНОЗ

— Що нового чувати, Семене?

— Та от зима передбачається бути довгою і суворою.

— Звідки знаєш? Довгостроковий прогноз читав?

— Та ні, просто паливом не запасся, то й передбачаю, що то буде...

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Мал. Миколи КАПУСТИ

КРІЗЬ ПРИЗМУ УСМІШКИ

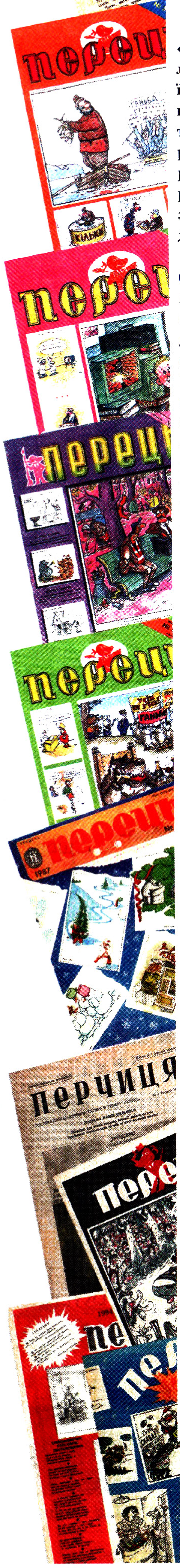

Досить погортати підшивки «Перця», щоб мати повне уявлення про історію нашої країни. Прочитайте фейлетони, гуморески, гляньте на карикатури, що друкувалися на сторінках часопису протягом усіх років, і знатимете все про перебіг політичних подій, про зміни в економіці, культурі, демократії.

Сімдесят п'ять років тому було підписано в світ перший номер журналу «Перець». За п'ять років до того вийшли друком два номери «Червоного перця» під редагуванням Василя Блакитного (Еллана). Секретарював у журналі не хто інший, як Василь Чечвянський, талановитий гуморист і рідний брат славетного Вишні. Сторінки цих номерів прикрашали фейлетони і гуморески Остапа Вишні, Юрія Вухналя, Сергія Чмельова, Микити Годованця, Костя Котка та карикатури Олександра Довженка. Таким чином при бажанні можна було б відзначати сьогодні й вісімдесятиріччя заснування журналу. Проте ми вирішили не порушувати традиції. Зрештою, справа не в кількості років. Головне, що за час свого існування «Перець» не лише набув визнання і зажив популярності. Він став народним журналом, невід'ємною часткою нашої культури.

Сміх називають барометром соціального здоров'я нації. Якщо вірити показникам цього барометра, здоров'я народу залишало бажати кращого. Його весь час лихоманило від чергових кампаній, трясло від поворотних рішень, судомило від історичних настанов. Проте зламати не змогло. Бо попри все — народ сміявся. І сатирикам вистачало роботи: треба було обрати тему і об'єкт для висміювання. Їх, слава Богу, вистачало. Найскладніше було — придумати форму, аби й цензура не чіплялася, і начальство себе не впізнало, і читач усе зрозумів.

Погортайте сторінки «Перця» похмурих тридцять років. Чим ширшим ставав наступ на демократію, тим вужчала критика. За кілька років об'єкти критики опускаються до рівня маленьких чиновників і завідуючих баз та директорів магазинів чи їдалень. А наприкінці тридцятих критика зовсім зникла із часописів разом із прізвищами відомих сатириків та карикатуристів. Деякі назовсім...

Проте не висихало і не висохне джерело гумору й сатири, що живить «Перець». Після відлиги шістдесятих знову гострішають пера перчанських сатириків, дошкульнішими стають малюнки карикатуристів. Але більшість тем так і залишилася закритою для критики, а сатира разом із гумором суворо регламентувалася як цензурою, так і іншими «компетентними» органами...

І от маємо. У сатириків та гумористів з'явився конкурент. Саме життя. Сьогодні навколо нас відбувається стільки глупства, що наші сміхотворці ледве встигають усе це описувати і змальовувати. Людина так уже влаштована: скільки її не дури, скільки не води за ніс, скільки не вішай локшини на вуха, а вона вірить у краще. Навіть затяті скептики сподіваються на те, що рано чи пізно, а їхнє життя поліпшиться. Схаменеться уряд, припиниться хоч тимчасово політична гризота, перестануть сваритися економісти й усі разом, об'єднавши зусилля, знайдуть вихід із нашої безвиході.

І поки партії мінятимуть свої платформи, політики — погляди, економісти — програми, депутати — пріоритети, ми теж, шановні читачі, повинні дещо міняти. Оскільки ми не можемо змінити обставин, котрі бувають за нас вищими, давайте принаймні змінимо своє ставлення до них. На все, що вас бентежить, на все, що вас нервує, хвилює і обурює, спробуйте глянути крізь призму усмішки. Це зробить вас мудрішими, добрішими і здоровішими...

І ми піднімаємо чарку за наше свято, за наш спільний ювілей!

Щоб сміх допоміг нам із вами пережити ці непрості часи. Щоб ми, сміючись, перемогли. Завжди будьте з «Перцем», дорогі читачі!

Юрій ПРОКОПЕНКО.

ТАП

Телеграфне Агентство Перця

ПОРАДУВАЛИ СПОЖИВАЧІВ

Чим гучніше виголошують урядовці гасла про необхідність соціального захисту населення, тим важче стає життя для пересічного громадянина. Минулого року подібні гасла з високих трибун лунали часто, як ніколи. І от маємо: уряд вирішив порадувати споживачів новими тарифами. Тепер населення найближчим часом платитиме за електрику на двадцять відсотків більше. Після цього подорожчання наші кіловати стануть найдорожчими в світі.

НАВІТЬ ДУЖЕ ЕФЕКТИВНА

Як повідомляє наш київський кореспондент, зібралися на передноворічний симпозіум економісти різних рангів. Погомоніли, обмінялися думками і дійшли одностайності в оцінці нашої сучасної економіки. Всі вони оцінюють її як неефективну. В той же час компетентні експерти підрахували, що за останні роки українські «тіньовики» поклали на закордонні рахунки більше двадцяти мільярдів доларів. Отже, все залежить від того, з якого боку глянути на проблему. Як бачимо, для декого наша економіка навіть дуже ефективна!

ПОВНО ІНШИХ БАБУСЬ

Як передає наш луганський кореспондент, за скромними підрахунками місцевих правоохоронців, у такий кримінальний спосіб здано останнім часом до пунктів прийому брухту більше мільйона тонн ще придатного для роботи устаткування. В брухт здають усе — поцуплені платформи, розкурочені машини і навіть баки для збирання сміття. Повитягали металеві ліжка зі складу лікарні. Ніякі замки не допомогли — їх також виколупали із дверей і разом із металевими дверима понесли на приймальний пункт. А тут взяли за моду красти кришки від каналізаційних люків. Люди провалюються на кожному кроці.

Як розповідають, одна з місцевих бабусь вирішила обійти слизьке місце на дорозі і теж провалилася в люк.

— Добре,— каже бабуся,— що в люку вже було повно інших бабусь і вона зламала лише одну ногу.

НІКОЛИ НЕ ПСУЄТЬСЯ

Над цією проблемою б'ються вчені в усьому світі — продовжити термін зберігання продуктів харчування. Зарубіжні фірми не шкодують на це коштів, аби перемогти конкурентів. Та, виявляється, наші виробники без зайвих витрат досягають небаченого досі ефекту. Робиться це просто: на банках, коробках і пачках просто не проставляється дата випуску. Коли б не купив споживач, приміром, консерву — вона буде нібито свіжою, ніколи не зіпсується і завжди придатна для споживання.

Як повідомляє наш харківський кореспондент, місцеве управління у справах захисту прав споживачів, перевіривши більше ста назв продуктів місцевого виробництва, у половини не знайшли на них необхідної інформації.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Друже, виручай! Купи папугу!
— Навіщо?! У мене жінка є.

Мал. Валерія ЧМИРЬОВА

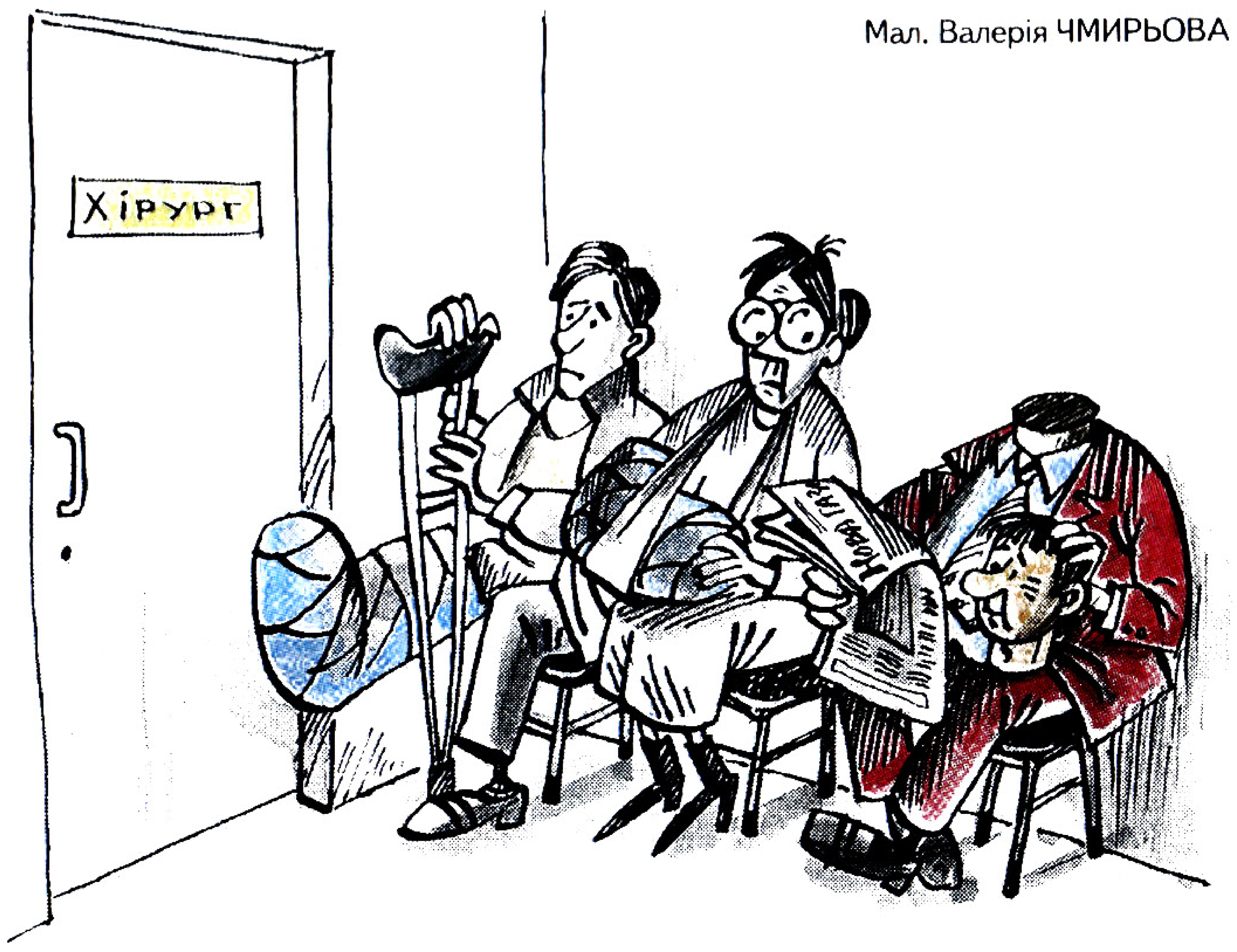

Усмішки з конверта

ТАКТИКА

Хлопчик ходить навколо батьків і бубонить:

— Хто хоче, щоб я тут не товпився, купіть мені велосипед...

НЕ ВИЙДЕ

— Ти знаєш, від мене жінка пішла...

— А ти візьми пляшку горілки і втопи в ній своє горе.

— Нічого не вийде...

— Що, грошей немає?

— Гроші є, нема горя...

НЕ ТОГО?

Помер «новий українець». На цвинтарі зібралися друзі небіжчика і згадують:

— Який він був розумний!..

— Чесний і чуйний...

— Делікатний і вірний...

Вдова слухала-слухала, а тоді як закричить:

— Люди! Запиніться! Здається, ми не того ховаємо.

ПОЩАСТИЛО

Розмовляють дві подруги:

— У мене чоловік так п'є, що від горілки не просихає.

— А мій тільки у свята і коли відвідує лазню.

— От пощастило!

Тут до кімнати заглядає чоловік «щасливої» дружини»:

— Катерино, сьогодні у нас є якесь свято?

— Немає.

— Ну тоді я до лазні пішов...

ПОХВАЛИВСЯ

Колишній боксер розповідає дамі про своє життя. Та довго й уважно слухала, а потім запитує:

— А в яких містах ви ще побували, крім Нокдауна і Нокаута?

ПОРАДА

— Здається, у мене зуби не досить білі...

— А ти стань перед дзеркалом і натри обличчя сажею.

У ЛІКАРНІ

Приходить чоловік до психіатра:

— Лікарю, мені весь час сняться пацюки, які грають у футбол.

— Я зараз випишу пігулки, почнете приймати сьогодні ввечері і у вас усе пройде,— заспокоює той.

Чоловік:

— А можна почати завтра? Бо у них сьогодні фінальна гра...

Володимир ВУСАТЕНКО.

м. Донецьк.

Мал. Радни САХАЛТУЄВА (тема Віктора Попова)

— Тепер у нас грошви-и-и!!!

Мал. Вячеслава КАПРЕЛЬЯНЦА

Зреагував по-своєму

До напівпорожнього вагона приміської електрички вдерлися молодики, вимагаючи у пасажирів гроші та коштовності. Пасажири, паралізовані страхом, віддавали грабіжникам усе, що мали. І лише один літній чоловік на вимогу одного із злодіїв: «Ворушись, діду!» зреагував посвоєму. Він дістав із сумки пляшку шампанського, яке віз синові, і врізав цією пляшкою грабіжника по голові.. Грабіжник втратив свідомість, його й затримала поїзна охорона (бо решта грабіжників утекла).

А от пляшка шампанського лишилась неушкодженою. Таки довіз синові!

Л. СМИРНОВ.

м. Дніпропетровськ.

Мал. Віктора ПОПОВА

Мал. Георгія МАЙОРЕНКА

Правдолюб

Вони малювали картини, продавали на базарі, а кожний проданий витвір відзначали скромним застіллям. Під час одного з таких святкувань і виник у колег диспут на мистецьку тему.

Всі вимагають правди, а спробуйте якомусь правдолюбу чесно сказати, що ви про нього думаєте! У кращому разі він на вас просто образиться.

Дмитро Краснощок сказав Василеві Пугачу, що його картини і гроша ламаного не варті. Василь не знайшов іншого аргументу в цьому диспуті, як схопити ніж, яким різав ковбасу, і встромити його в опонента. Ледве лікарі врятували бідолаху.

Н. ЗОЦ.

м. Луцьк.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

Свідки

Чоловік вийшов із універмагу і тут же за кілька метрів наздогнав його юнак:

— Ви, шановний, переплутали наші гаманці,— сказав він.

— У мене немає гаманця,— пояснив чоловік.— Я гаманців не ношу.

— Красти негарно,— присоромив юнак.— Я от свідків запросив, вони все бачили...

Підійшло троє міцних свідків.

— А ви дістаньте гаманець із... лівої кишені,— заявив юнак.

— Ви помилилися!— обурився чоловік. Поліз до кишені і... витягнув чорний гаманець.

— А кажете, чесна людина!— сказав юнак.

— Це — чужий! Ви підкинули чужий гаманець! Я вперше його бачу!— зарепетував чоловік.

Юнак витягнув із гаманця три гривні з копійками:

— А де решта?

Той бідний чоловік як не клявся, що той гаманець бачить уперше, що його гроші лежать у іншій кишені, не допомогло. Обібрали чоловіка до останньої копійки...

Звернувся потерпілий до міліції і по гарячих слідах затримали всю компанію вимагачів. Десятикласник А. Кислий та його «свідки», що виявилися громадянами без певних занять — Ю. Крамар, М. Юхименко і О. Лапов, у такий спосіб заробляли собі на життя і, треба сказати, заробляли непогано.

В. СІРОБАБА.

м. Сімферополь.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

— З таким прізвищем Петро Мусійович не пропаде.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Рекс узяв слід! По-моєму, кавказький!

От і не вір прикметам

Що не кажіть, а ігнорувати народні прикмети не варто. От, скажімо, розсипеш ненароком сіль — це точно до сварки!

Варвара Іванівна, жителька Сумської області, того дня розсипала сіль, а точніше — більше, ніж треба, сипнула в борщ. І що ж? Її чоловік, коли прийшов із роботи, почав чіплятися до неї з образливими словами. Що, мовляв, ти готувати не вмієш, усе в тебе пригорає, переварюється, як не перекислиш, то пересолиш...

Слухала, слухала Варвара Іванівна, а потім не витримала і вилила на голову йому каструлю борщу. Бідолаха мало не помер від опіку — лікарі ледве врятували.

Ось до чого призводить невіра в прикмети!

Д. ПОПОВИЧ.

м. Суми.

Долю звали Ігорем

Ірина повірила в любов із першого погляду. І тому, коли симпатичний молодий чоловік, з яким вона опинилась на одному сидінні автобуса, освідчився їй у коханні, зрозуміла — це її доля. Долю звали Ігорем. Він так палко говорив про свої почуття, так пристрасно обсипав її компліментами, що Іра погодилась із ним зустрітися наступного ж дня. І розпочався у них роман.

Уже й батьки з Ігорем познайомилися, і став він частим гостем у домі. І вирішили молоді подати документи й готуватися до весілля.

Та раптом Ігор зник. Зникли також із квартири майбутньої нареченої гроші й коштовності. Довго шукали, не один місяць, але таки найшли. Яке ж було здивування Ірини, коли Ігор виявився... Оксаною Петрівною Ламакиною. Двадцятисемирічна жінка, переодягаючись у чоловічий одяг, чудово перевтілювалась. Вона закохувала в себе дівчат і, обікравши їх, зникала. Одна з подібних історій фігурує в кримінальній справі, що заведена на авантюристку.

Д. ДУДЧАК.

м. Запоріжжя.

Мал. Георгія МАЙОРЕНКА

Мал. Володимира АДАМОВИЧА

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

Друже Перче!

Якось минулого року дивився я по місцевому телебаченню виступ керівника «Луганськліфт». Дві третини ліфтів по області не працюють. Деякі по три-чотири роки стоять зіпсовані, пограбовані так, що відновленню не підлягають. Спочатку я хотів виміняти собі квартиру на нижчому поверсі, але таких бажаючих вистачає. Довелося підкоритися долі!

Зупинявся на кожному поверсі, по п'ять хвилин відпочивав. І поступово, крок за кроком тренувався, тренувався... Сьогодні я без зупинки піднімаюсь на дев'ятий поверх. Лікар прослухав моє серце — в захваті!

Оскільки наш ЖЕК уже четвертий місяць як відключив гарячу воду в моєму будинку 93-А на вулиці Алчевській, миюсь я холодною водою. Буду тепер ще й загартовуватися!

О. СОЛОГУБ, ветеран праці.
м. Луганськ.

Мал. Валерія ЧМИРЬОВА (тема Віктора Попова)

— Дозвольте відрекомендуватися: старший податковий інспектор...

Сучасні діалоги
Зятьки виручають

— Боже! Як я вас давно не бачила, Олексіївно. Як ви там?

— Нівроку, тримаємось.

— Це ж ви на Троєщині?

— Так, на Троєщині.

— Прижилися на новому місці?

— Людина скрізь приживається.

— Матеріально як? Тепер же...

— Нівроку. Поки без проблем.

— Чоловік при ділі? Заробляє?

— Які тепер заробітки?

— Ви десь прилаштовані?

— Яке там. Вдома сиджу.

— Так, а як же ви?..

— Живемо? А так і живемо. Зятьки виручають.

— Зятьки? Скільки ж їх у вас?

— Поки три.

— І всі доладні, що кажете, виручають?

— Нівроку, не обижаємось.

— Це ж щастя, щоб зяті такі були.

— І не кажіть. Ще й яке щастя!

— Хто ж вони у вас?

— Всі при ділі, при якомусь бізнесі, як то тепер має бути. Ну, а від них і нам щось перепадає. Якісь крихти. Приміром, Жора в меблевій фірмі. З італійцями пополам. От він, як кажуть, нас і обставив, умеблював квартиру нашу. Бо в нас путнього нічого не було. Тепер усе зручне, м'яке. Чи то сісти, чи то прилягти, чи то стіл накрити. От зайдіть колись, побачите.

— Спасибі. Може, коли й зберусь. Ну, а другий зять?

— Другий — це Вадик. Заправку має. Бензинову. І саме на такому роздоріжжі, де машина за машиною. Гроші, можна сказати, самі течуть. Ну, цей нас одягнув і взув по теперішній моді.

— Та воно по вас бачу. Пані та й годі. А третій же хто?

— Ілюша харчовик. Він соняшником та олією займається. Ну, то вдома не без їжі. Звичайно, не на олії сидимо.

— Слухаю й завидую вам, Олексіївно. Завидую радістю за вас. Тільки ніяк в толк не візьму. У вас хіба три доньки?

— Господь з вами! Чого ж три? Одна. Любочка. Яку ви ще дитинкою знали.

— А три зяті? Не може ж у Любочки три чоловіки бути.

— Чому ж не може? Може. І вони були.

— Три одразу?!

— Чого ж одразу? По одному. По черзі.

— А тепер, Олексіївно?

— Ну, саме тепер ні одного нема. Любочка вільна. Ну, не зовсім вільна. Має залицяльника. І вже з пропозицією.

— На що, Олексіївно?

— На руку і серце Любочки.

— Цей хто?

— З банкірів. Можливо, скоро й весілля. Обіцяє пляжі Греції, Кіпру, ще там щось. Чого доброго й нам світ покаже.

— Але ж це, Олексіївно, в Любочки вже четвертий?

— Ну й що! Час нині такий. У кожного свій бізнес. Скажу вам, поки що зятьочки нас дуже виручають.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. Олександра МІХНУШЕВА (тема Леоніда Телятникова)

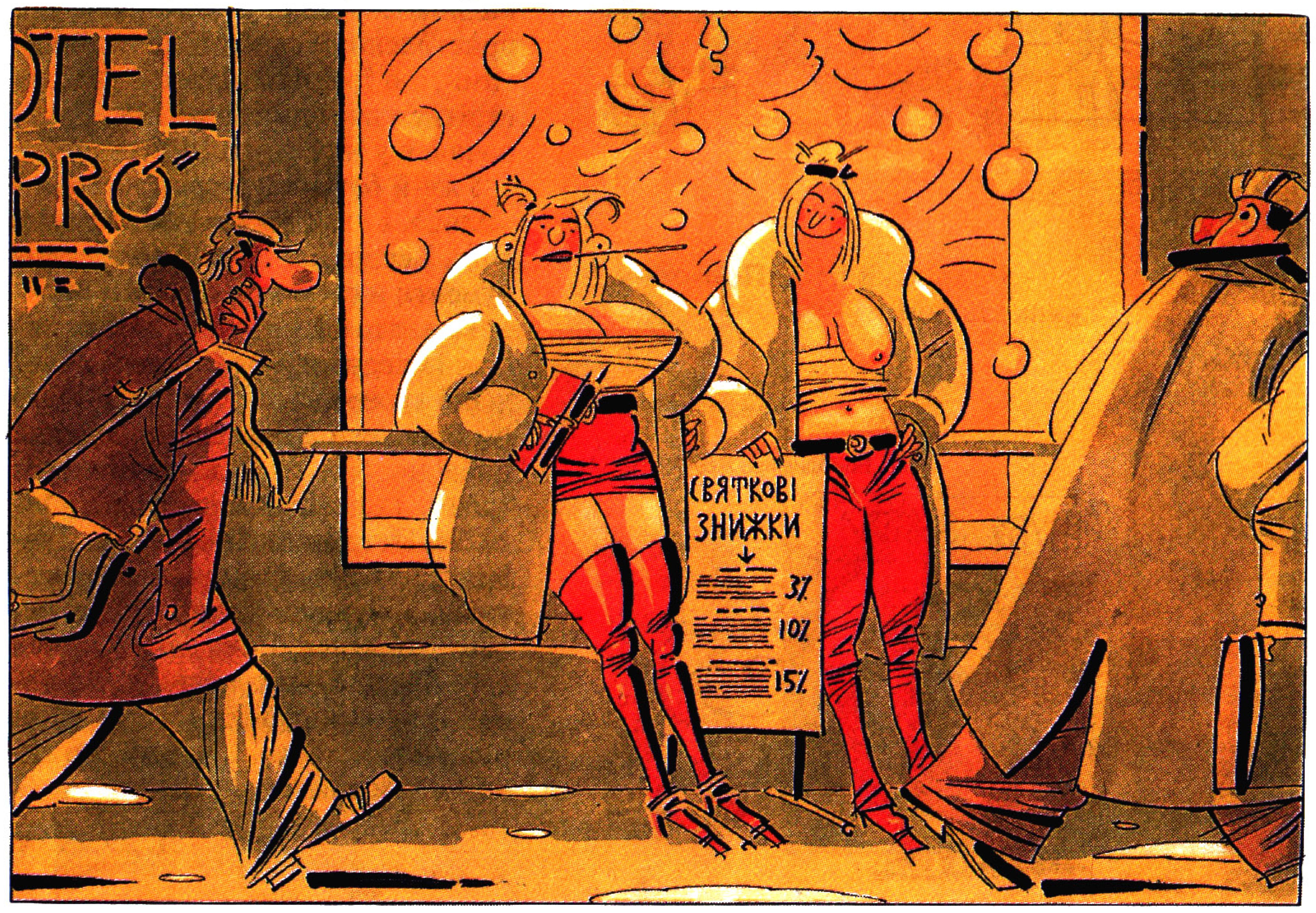

Мал. Олексія КОХАНА

Вечірня казка для дорослих

Процвітає демократія у Казковому Лісі. Вирує суспільне життя. Різні громадські організації, фонди і товариства захищають інтереси Вовків і Шакалів, Лисиць і Гієн, Крокодилів і Гіпопотамів, тобто Бегемотів... Тільки інтереси Зайців ніхто не захищає. Як були Зайці беззахисними за тоталітарного режиму, так лишилися беззахисними і за демократичного. Одна надія на ноги: втечеш — твоє щастя, не втечеш — вічна тобі пам'ять і вічний спокій!..

От і надумав якось пан Заєць-Побігаєць організувати фонд Захисту Заячих інтересів, скорочено Заінт. Порадився із заячою громадськістю, та його гаряче підтримала. І пішов, вірніше, пострибав, до Лісової Адміністрації,— реєструватися. Начальник відділу реєстрацій Шакал Шакалович Шакальський зустрів його привітним вищиром:

— О! Здоров-здоров, пан Побігаєць! Що привело тебе до нас?

— Та от — надумали заснувати Фонд Захисту Заячих Інтересів, скорочено Зазаінт.

— А які ж такі ваші Заячі Інтереси?— скривився ввічливо Шакал Шакалович.

— Ну, пункт перший — щоб Вовки нас не чіпали. Пункт другий — щоб була дешева капуста. Пункт третій...

— Стривай-стривай!— перебив його Шакальський.— Перший пункт не годиться, він суперечить вовчим інтересам. А їхній Фонд уже зареєстровано. І там є пункт, який категорично заперечує ваш перший пункт. Отже перший пункт викреслюємо. Що там далі?

— Ка-ка-капуста...— ледь вимовив пан Побігаєць, стримуючи сльози. — Але без першого пункту наш Фонд — собаці під хвіст...

— А хто вам винен? Було б раніше за Вовків реєструватися. Такі прудконогі, а засиділися на старті... Га-га-га!

Так і пішов пан Заєць-Побігаєць ні з чим. Фонд Захисту Заячих інтересів так і не був створений.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Якщо хочете захищати свої інтереси, будьте мудрі і моторні — не засиджуйтесь на старті!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Баба вибігла на тік
І заголосила:
— Та хіба ж це чоловік?
Це — нечиста сила!

Зокрема, в часи нічні
Хоч тікай із хати:
Не дає Пилип мені
Ні хвилини спати!..

Як почула тую річ
Удовичка Ліда,
Просить: — Ой, позич на ніч
Розбишаку-діда!

Хоч на вечір мені дай!
Я тобі віддячу!
Баба каже: — Забирай!
Я ще дам додачу!

А на ранок двері — рип.
Це вдовичка Ліда.
Каже: — Онде твій Пилип,
Візьми дармоїда.

Я йому нагріла піч
І поклала спати...
А він кашляв цілу ніч
Мов гатив з гармати.

Голова тріщить моя:
Й трішки я не спала...
Баба каже: — Хіба я
Тобі не казала?

Петро РЕБРО.

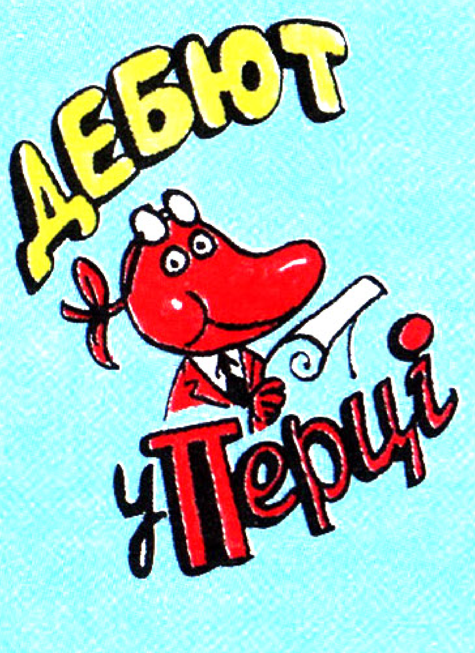

Тридцятисемирічний киянин Олександр ЦАП працює відповідальним секретарем у журналі «Зоосад». Захоплюється веселою графікою — малює карикатури. Сподіваємось, шановні читачі, вам також припадуть до душі талановиті малюнки оригінального художника.

Дорогий Перче!

Оце під Новий рік кандидат у депутати вручив мені продуктовий подарунок — пакет гречки і пачку вафель. Зрадів я — і сусіди — також! А інший кандидат обіцяє нам на Різдво подарувати по палці ковбаси і по баночці майонезу. Ось такого, щедрого, будемо підтримувати. Не вірите? А я от прочитав у газеті, що Український інститут соцдосліджень провів нещодавно опитування: кожен десятий український громадянин вважає, що його голос під час виборів у парламент можна купити елементарно за продуктовий набір!

М. ГОЛОВАЧ.
м. Полтава

Мал. Сергія ФЕДЬКА

Діалоги

УЯВА

— Уяви собі, Петре, новорічний обід: салат із омарів, чорна ікра, лосось, куріпка, коньяк... І все це за якихось десять гривень...

— Казково! І де це таке новорічне диво за десять гривень?

— Такого нема ніде, я ж тобі лише сказав: «Уяви собі...»

ГАРЯЧА ТОЧКА

— Гарячі чебуреки, гарячі чебуреки!— верещить червонощока тітка біля університетської брами.

— Гарячий привіт!— відгукується студент, марно попорпавшись у порожніх кишенях.

Флоріан БОДНАР.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ГРАФА

— Ви хотіли приховати від держави більшу частину своїх прибутків,— каже податковий інспектор «новому українцю».

— Я не винний, що у вас графа «прибутки» така маленька і всі нулі не помістились.

НЕ ВСЕ

— Твій чоловік має вигляд дуже розумної людини,— заздрісно каже сусідка Марійці.— Я думаю, він все знає.

— Не кажи дурниць, він навіть нічого не підозрює!

ЖАЛКО

— Мені приснився страшний сон,— каже чоловік дружині,— ніби вкрали наш автомобіль.

— Тю, дурний, у нас же нема машини.

— А все одно жалко.

ДАРЕМНО СТАРАЮСЯ

У божевільні хтось намалював на стіні автомобіль. Всі його мешканці стараються в нього залізти, лише один сидить спокійно на стільці. Його питають:

— А чому ти не лізеш?

— Та нехай ці дурні стараються — ключі все одно в мене!

ЩЕ НЕ ЯСНО

— Сергію, чи схожа твоя дочка на маму?

— Звідки мені знати? Вона ще не почала говорити.

СПРАВЖНЄ МИСТЕЦТВО

Молодий художник питає відомого критика:

— Що ви думаєте про мою останню картину?

— Так, я бачив її. Повинен вам сказати, що написана вона дуже погано.

— Як?— здивувався художник.— Адже я її вчора продав за чималу суму!

— А ось продати — це справжнє мистецтво!

КОЛИ БУДЕ ЛИСТЯ

Професор під час усного екзамену, замріяно дивлячись у вікно, каже студентові:

— Ви бачите дерево он там, надворі?

— Бачу, і що?

— Приходьте ще раз, коли на ньому буде листя...

ЧУЙНІСТЬ

Глупа ніч. Стук у вікно. Розлючена дружина відкриває двері, в руках у неї качалка. П'яний чоловік пробує обняти жінку:

— А ти все печеш, люба, все печеш...

Почув і записав
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ЙОГО ПРОБЛЕМА

— Ти був у Гриця на іменинах?

— Звичайно.

— Що йому подарував?

— П'ять гектарів місячної поверхні.

— А що він з нею буде робити?

— А то вже його проблема.

ВІНЕГРЕТ ІЗ ПЕРЦЕМ

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Ну, що у вас?
— Так... забув!

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО

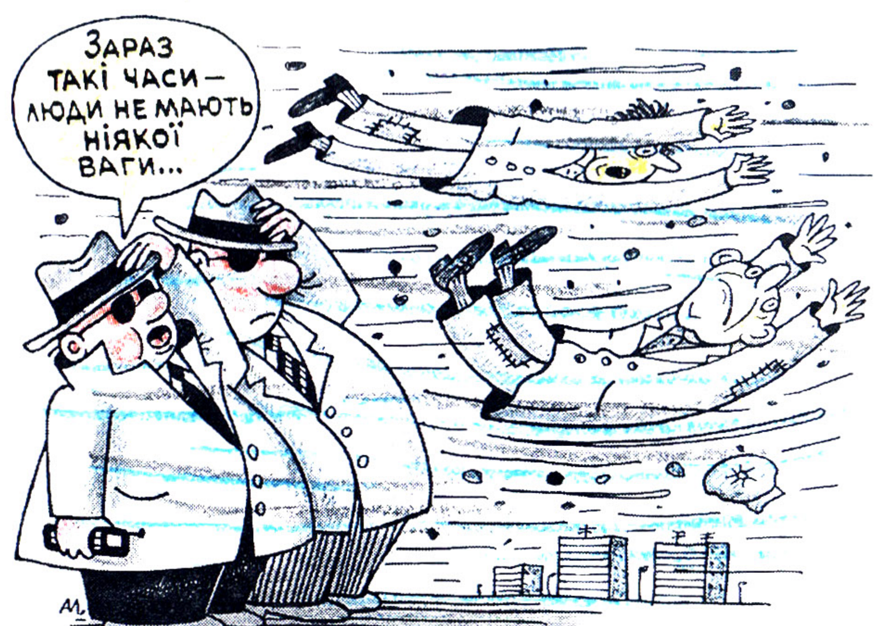

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

— О, бачу, у вас чудове кримінальне минуле! Нам такі кадри потрібні.

Мал. Ернста ЛІЩЕНКА

Мал. Володимира АДАМОВИЧА

Мал. Георгія МАЙОРЕНКА

Мал. Віктора ПОПОВА

Мал. Георгія МАЙОРЕНКА

Мал. Сергія ФЕДЬКА

Мал. Олега ГУЦОЛА

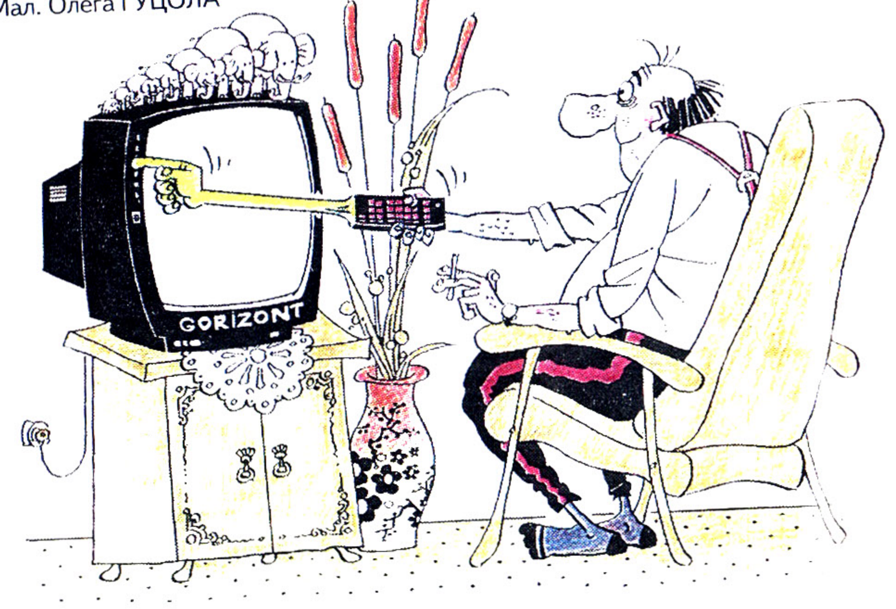

Мал. Бориса РЕВЧУНА

Мал. Радни САХАЛТУЄВА (тема Віктора Попова)

— А ти, діду, еротично виглядаєш!

Мал. Радни САХАЛТУЄВА (тема Леоніда Телятникова)

Мал. Олексія КОХАНА

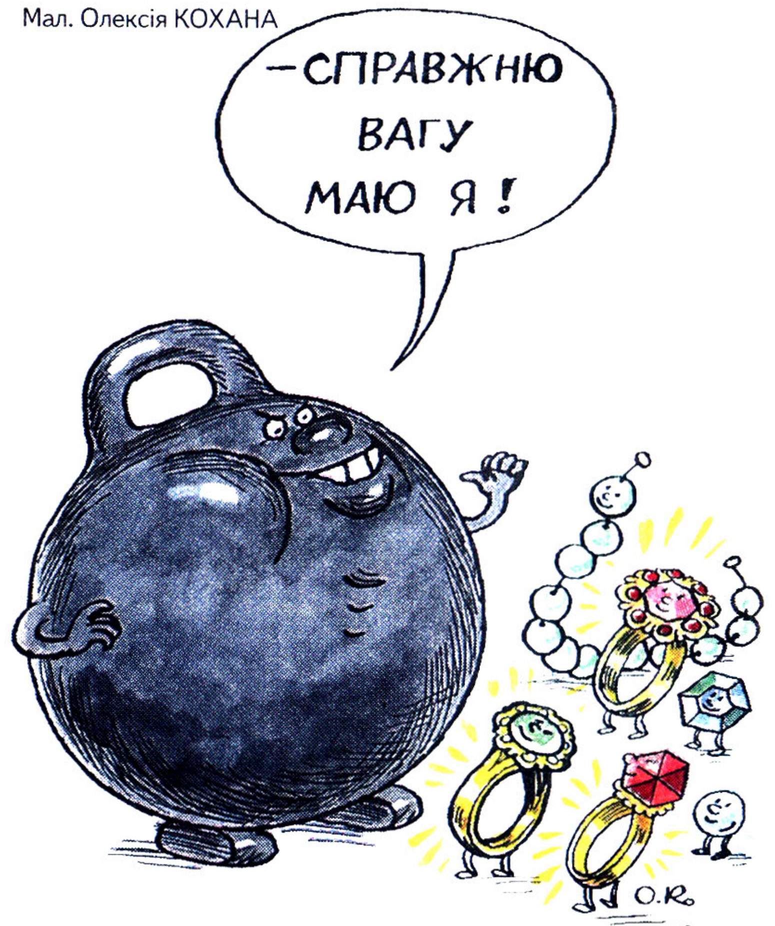

Мал. Валерія ЧМИРЬОВА (тема Віктора Попова)

— На що ви скаржитесь?
— Душа болить...

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЯК ПЕНЬ

— Це правда, що у тебе нова сусідка?

— Так.

— Добра попалася?

— Не зовсім.

— Чому?

— Глуха як пень. Треба дуже кричати, коли сварюся.

ТРЕТЄ

Чоловік до ворожки:

— Ви сказали мені неправду. Бо у мене троє дітей, а ви кажете — двоє.

— Третє — не ваше.

ЗРОЗУМІВ

Учитель до учня:

— Ти зрозумів, яку помилку допустив учора?

— Звичайно.

— Яку?

— Показав батькові щоденник.

ПОРАДИЛА

— Катерино,— каже сусід,— допоможи мені знайти добру жінку.

— А твоя Оксана де поділася?

— Кинула.

— О Петре, зараз трудно знайти путню жінку, хіба що бери мене.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

ЛІКИ ВІД ГРИПУ

Група вчених довела, що найкращі ліки від грипу — вода! Для експериментів дві групи мавп заразили грипом. Мавпам першої групи давали воду, і всі вони повністю видужали через тиждень. Мавпам другої групи не давали води, і вони померли в муках через чотири доби. Пийте воду, панове!

ТЕЛЕФОН

Зустрічаються двоє наркоманів. Перший каже:

— Учора був у козирному барі, з такою дівчинкою познайомився! Навіть телефон узяв!

Другий відповідає:

— Кайф!

Наступного дня — те саме, і так — тиждень. Нарешті другий каже:

— Не розумію — на біса тобі стільки телефонів! Ти краще телевізор узяв би!..

ЗЛИДЕНЬ

В автобусі злодій лізе в кишеню до здорованя. Той схопив його за комір і кричить:

— Ти, злидню немитий, ти кого обкрадаєш!

— Хто злидень? Я у тебе всі кишені обнишпорив — ані копійки немає!..

ЯКИЙ ВАШ?

Батько приходить за сином у дитсадок. У нього запитують:

— Який ваш?

— А яка різниця? Все одно завтра назад вести.

Почув і записав
Андрій МОТРЕЧКО.

Перець і його команда

Стало вже традицією: в ювілейному номері наші художники малюють дружні шаржі на тих, хто працює над випуском журналу. Але оскільки у «Перця» ювілей, слава Богу, не перший, то карикатуристи просто тремтять напередодні цієї події. «Ми вас і так малювали,— кажуть,— і так»...

І коли ото редколегія з художниками сушила голову над ювілейним сюжетом, до кімнати зазирнув чоловік. Як потім виявилося — Іван Михайлович Паливода із Вінниці:

— Доброго здоров'я! Оце йшов коридором, дивлюся — вивіска «Перець», дай, думаю, загляну. Я ж його, хоч би не збрехати, років тридцять передплачую. Ще як редактором Федір Маківчук був. А до того і батьки, і дід мій «Перець» полюбляли читати. Радий, хлопці, що в цей скрутний час, коли закрилося чимало українських видань, незалежний «Перець» тримається на плаву...

Іван Михайлович ще наговорив нам чимало компліментів. (Будемо вважати, що то авансом). А коли пішов, наші художники з місць посхоплювалися:

— Так це ж ідея! Давайте намалюємо перчанський корабель — як він, долаючи шторми і рифи, йде вже сімдесят п'ять років у розбурханому морі життя своїм курсом.

А Анатолій Василенко тим часом уже стругав олівці, щоб взятися до роботи. І ось що в нього вийшло.

На капітанському містку, за штурвалом, як і годиться — головний редактор «Перця» Юрій Прокопенко, по ліву руку, біля компаса, відповідальний секретар Михайло Прудник показує, що люди за бортом прохають «Перця» допомогти, по праву руку — художник Анатолій Василенко і головний художник Олексій Кохан з новими карикатурами. До них поспішає художник Радна Сахалтуєв. З кубрика виходить художник Олександр Міхнушев, котрого зараз, мабуть, зіб'є з ніг завідуюча редакцією Альміра Козій. А наші патріархи, члени редколегії Павло Прокопович Глазовий та Іван Йосипович Сочивець усміхаються. Вони бачили на своєму віку і не такі шторми. Ще один член редколегії — Дмитро Молякевич, як завжди, на висоті. Він нарешті побачив землю. Під вітрилами, за столом ріжуть, клеють, над макетом мудрують технічні редактори Раїса Герасимчук та Марія Пилипенко. Поруч — заступник головного редактора Юрій Іщенко. Закинув вудку на «кита» художник Леонід Телятников. Редактор відділу листів Людмила Самгіна, друкарка Світлана Вдовиченко і коректор Тетяна Обламська так зайняті своєю роботою, що і вгору ніколи глянути. А художники Сергій Федько і Олександр Монастирський переживають, аби у трюми не набралося води, бо там не тільки порох, а й їхні колеги Георгій Майоренко та Валерій Чмирьов. Серед розбурханого моря намалював художник читачів. Їм теж шторм не страшний. Бо мають свіжий примірник «Перця». А якщо поглянете вгору, то побачите, як невтомний наш спецкор Володимир Пальцун у штормову погоду добирається до нас зі Львова морем. А попереду стоїть Перець, слідкує щоб не збилися ми з курсу.

Можна було б поставити крапку. Але... Це не вся перчанська команда. Лише її малесенька частинка. Основна ж команда — це ви, наші автори, читачі, дописувачі...

А разом ми подолаємо і шторми, і життєві негаразди.

З ювілеєм, друзі!

Будьмо!

Михайло ПРУДНИК.

Прокляті терористи ось уже де! Добралися глибше печінок. Стривай, а що ж у нас глибше за печінки? Дивно, але не знаю, мабуть, пахова грижа. Так ось, уже грижу люди від них мають!

У Штатах, хто почує в небі літак, відразу окопується.

У Росії, якщо, приміром, на день янгола друзі дарують гранату, треба бути дуже обережним — останнім часом траплялися радіокеровані. Щоб не образити віншувальника, слід взяти презент, красненько подякувати і негайно здати в металобрухт.

У нас, звісно, тероризм м'якший, людяніший. Ментальність порядна, не звіряча. Але вплив Заходу все відчутніший. Так, до львів'янина з вул. Чукаріна пана Х. надійшов лист із Сан-Франціско. Бідака кинувся акуратно препарувати конверт, аби невмілим рухом не пошкодити зелененький папірець, що міг би бути там. Але з конверта посипався... білий порошок. Спочатку Х. не дуже й наполохався — не міг американський вуйко марнувати борошно, цукор чи навіть вапно, бо дуже вже великий скнара. Передавав здебільше вітання родині. Якщо він такий жмикрут, то не міг і накупити вірусів сибірки! Хоча... раптом поїхав по фазі?

У квартирі знялася шалена метушня, бо перед смертю людям завжди хочеться встигнути поробити справи, до яких ніколи не доходили руки. Коли вони були пороблені і, втомлений земними обов'язками, Х. тихо доходив у фотелі, з'ясувалося, що в американський конверт насипав порохів... сусід. Витягнув зі скриньки листа, помилувався маркою, а потім розклеїв, насипав крейди і в гарному настрої став чекати подій за стіною.

Великою мірою, так би мовити, бацилоносієм тероризму, звісно, виступає преса. Вона його збуджує і провокує. Раніше я так не думав, а після велелюдної міської наради схаменувся: так, саме ми, журналісти, викликаємо зловорожі дії і вчинки. Світових прикладів наводити не буду — про них всі знають. А от місцеві... Допоміг розібратися у нашій паскудній місії директор музею «Личаківський цвинтар», а попросту Личаківського кладовища І. Гавришкевич. Пан Ігор так і заявив: доки газети не писали, що на цвинтарі, в ім'я економії коштів, скорочено загін муніципальної дружини, все було тихо і гарно, як на всякому цвинтарі. А тільки ляпнули вголос, відразу злодіяки викрали 10 бронзових пам'ятників.

Читають же, гади, пресу! Хоч переходь заради спокою у рідному краї з кирилиці на латинку. Уявляєте, як пішла б у Львові униз крива злочинності?! Хоча ні, люд у нас талановитий — латинську абетку освоять за тиждень-другий, і тоді спасу не буде. Залишається лише надія на коректорів — хай пропускають літери в словах і цілі слова, аби читачі з числа негідників не добрали, об чім йдеться у повідомленнях. А порядні люди, звісно, нічого не читають, бо їм і так все ясно.

До речі, на тій нараді один дуже керуючий пан теж звернув увагу на написання слів і їх значення. Він закликав не вживати на письмі крилатий вислів «заборгованість із зарплати», бо, мовляв, у відповідності з новим кримінальним законодавством за ту «крилатість» залетиш на строк. Можна не платити людям за роботу, але, повторюю, на письмі слід вживати інше словосполучення: «недодано по зарплаті».

Написав оце та й подумав, чи не збився я з теми: невиплачена зарплата не має ознак тероризму і не тьмяніє від контрольного пострілу в потилицю. Однак, хочу поділитися життєвими спостереженнями: без грошей не дуже й хочеться жити. Або, як співали ще за царя цигани, «а без дєнєг жізнь плохая, нє годіться нікуда».

Зрештою, не тільки «без дєнєг». Йдете ви з роботи, де «недодано по зарплаті», підходите до будинку, а в ньому — блим — вимкнули струм. Мо, воно й добре, що нема світла, бо он скорочується в Україні населення. Але все одно хріново — напомацки можеш не в свою хату зайти і неправильно прирощувати людність. Можуть і в'язи звернути. А це вже, панове, явні ознаки терору. А все через те, що десь у вашому домі живе кілька приматів, які не платять за електроенергію. І саме через них ви можете вклепати чужим людям нащадка чи понівечити за це об асфальт своє обличчя.

Але є й інші примати — які вимикають світло. І саме цей ледачий до діла і байдужий до краян люд стоїть на сторожі законної темряви у вітчизні.

Терористи засідають і в офісах, звідки керують бойлерними. І ви місяцями не миєтесь вдома. Добре, якщо криги на річках і озерах немає. А як є і не скресає до Великодніх свят? А все ті ж примати.

Боже, твоя воля! Я ж забув про молодість, проведену у ліфтах із вимкнутими двигунами, у трамваях, які зупинялися між вашою оселею і місцем роботи. Аж мороз по спині ходить. Щоправда, вас, мій добрий друже, може зігріти пожежа, яку не можуть погасити, бо пожежники не мають води — їм нічим «додати» водоканалу за воду на брандмейстерські потреби.

Грійтеся. Але не згоріть, бо така пригода буде дуже близькою до вихваток терору. А у нас його немає. Якщо й є, то він м'якший. Ну, не такий, як у них. Менталітет у нас інакший.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Мал. Валерія ЧМИРЬОВА (тема Анатолія Василенка)

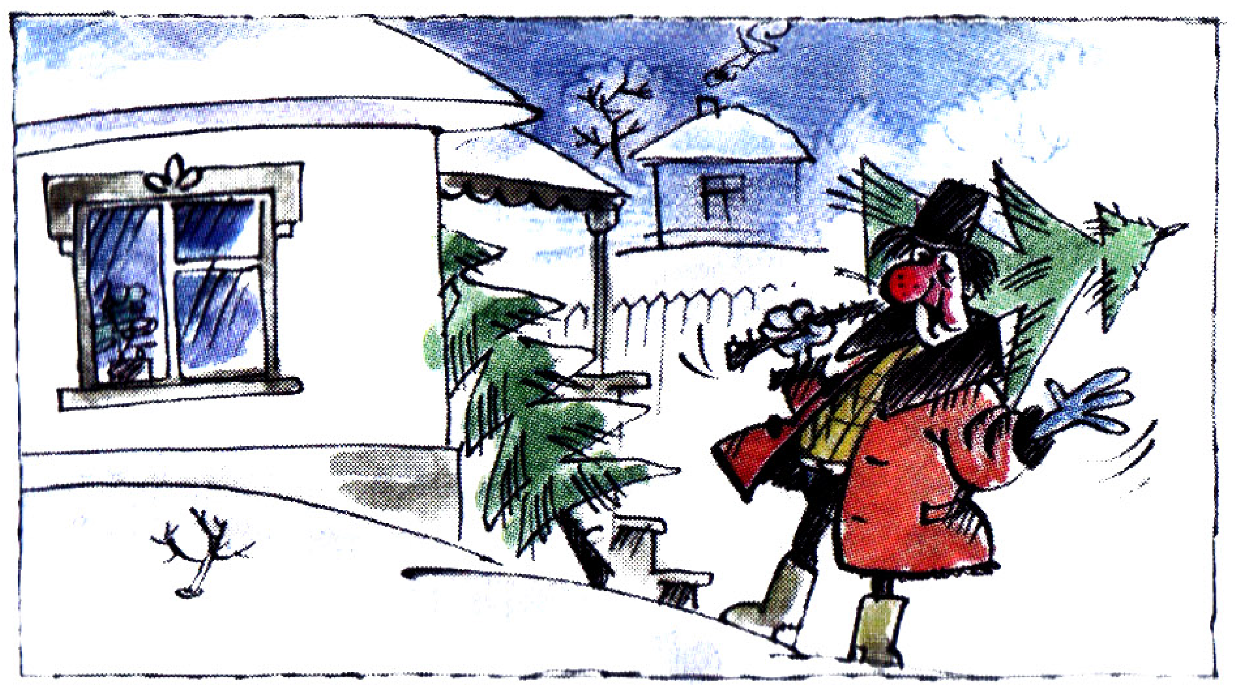

— О, тут ялинка вже стоїть! Невже це не моя хата?!

Мал. Олексія КОХАНА

ХРОНІКА НОВИН

ТЕОРІЯ ВІДНОСНОСТІ

Громадянин А. Сидорчук відкрив для себе нову закономірність. Виявилося, що сто гривень, про які дружина не знає, йому дорожчі, ніж тисяча, про яку вона знає...

Василь КРИМЧАК.

*

СПОРТ

Після чемпіонату з плавання член нашої збірної М. Карась повернувся на батьківщину з трьома медалями: бронзовою, срібною та золотою. Дві останні йому вдалося здобути, дякуючи боксу, яким спортсмен займається ще з шкільної лави. Стан здоров'я срібного і золотого призерів на даний момент задовільний.

Світлана КУЧМА.

*

ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ

У Банановому Маразмадорі зареєстровано нову політичну партію: «Партію податківців». До неї вже дали згоду увійти всі злісні неплатники податків.

КРИМІНАЛ

Із Кизяківської облдержадміністрації втік особливо небезпечний злочинець А. Цибулько. Міліція відпрацьовує декілька версій, головна — Цибулька забрали на підвищення до столиці.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. Леоніда ТЕЛЯТНИКОВА

— Повертайся додому, прописку скасували.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Для розмов із чоловіком достатньо трьох речень: «Іди їсти», «Нікуди сьогодні не підеш!», «Ти загубив мені життя!»

Віктор КОНЯХІН.

м. Москва.

Мал. Валерія СИНГАЇВСЬКОГО

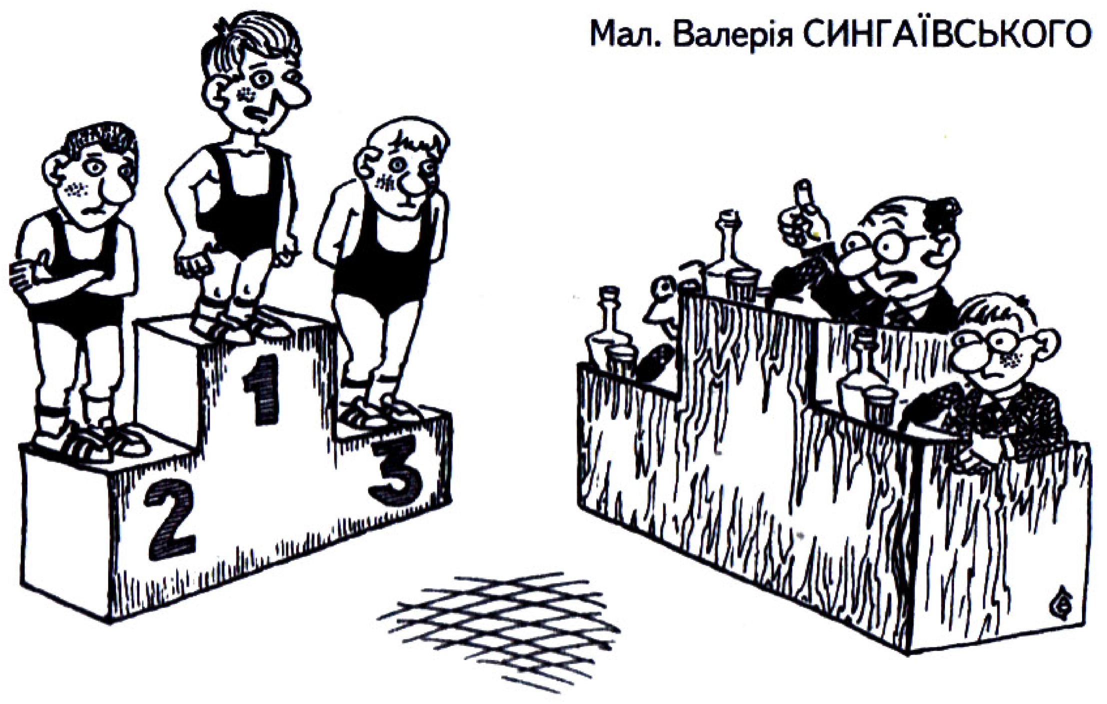

ПЕРЧЕНЯ

Порожня діжка з медом

Іринка виконує домашнє завдання з математики. Вона щось пише, зітхає, потім звертається до старшої сестри:

— Оленко, подивись, щось у мене задача не виходить...

Та взяла зошит сестри і вголос прочитала:

— Відповідь: в порожній діжці було п'ятдесят кілограмів меду!

Раніше, ніж у сусідів

П'ятирічний Данилко пропонує мамі:

— Давай закричимо «З Новим роком!», коли на годиннику буде пів на дванадцяту.

— Навіщо?

— Нехай сусіди подумають, що до нас Новий рік прийшов раніше!

Шкода праці

— Отже, ми визначили, що ікс дорівнюється нулю,— робить висновок вчителька.

— Як?— дивується учень.— І вся праця йде нанівець?

Василь ВЕРБА.

Могла б і більше

Оксанка хвалиться мамі:

— Сьогодні на уроці я за хвилину прочитала аж двадцять слів! І могла б прочитати ще більше.

— А що завадило?— поцікавилась мама.

— Хвилина швидко закінчилась.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

КРОСВОРД

Той, хто правильно розгадає кросворд, у виділеній вертикалі прочитає слово і дізнається, як у давнину в деяких місцевостях наші предки називали січень.

1. Найбезсмертніший герой казок.
2. Дві дощечки, дві сестри, несуть мене із гори.
3. Яке колесо не крутиться, коли їде автомашина.
4. Біле, як сніг, надуте, як міх, лопатами ходить, рогом їсть.
5. Химерний, маленький, бокастий, товстенький, чимось смачним напхався, в окропі купався, у дірку впав — і пропав.

Склав П. МИШКО.

ЗАГАДКИ

В нього — хвіст,
І в неї — хвіст.
Вранці він —
Співак-артист.
А вона, лиха така,
Хоче вкрасти співака.

(Півень, лисиця)

❄

В назві риби,— Гриць сказав,—
Зайву букву написав.
Й ось що сталося воно:
Маю де молоть зерно.

(Лин-млин)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Воликова хатка

Українська народна казка

Набридло волику мерзнути на морозі. «Подамся я до теплого краю»,— вирішив він восени. Вирішив і подибав потихеньку з подвір'я. А тут йому назустріч свиня, гусак і півень.

— Куди йдеш?— питають.

— Та тікаю від зими, йду шукати літа.

— І ми підемо з тобою.

— Ходімо, гуртом веселіше буде.

Пішли. Недовго йшли, коли сніг почав сипати. Забрели вони до лісу.

— Що ж, не встигли до теплого краю,— мовив волик.— Давайте збудуємо на зиму хатку.

— Вона мені ні до чого,— бухнулася на бік під дубом свиня.— Я зариюся в листя і перезимую.

— А у мене теплий пух,— загелготів гусак.— Не замерзну.

— І в мене тепле пір'я!— сказав півень.— Одне крило під себе підкладу, а другим вкриюся.

Довелося воликові самому хатку будувати. Збудував. Дровець наносив. Піч затопив. Тепло. А надворі мороз.

Не витримала свиня. Прибігла до волика:

— Пусти перезимувати.

— А ти ж казала, що тобі і в листі буде тепло,— відповідає волик.

— Як не пустиш, то вирию під призьбою землю і тобі буде холодно.

Подумав-подумав волик та й впустив свиню до хатки.

А тут і гусак приходить. Лапи від морозу червоні.

— Пусти, волику,— гелгоче,— перезимувати.

— Так у тебе ж теплий пух,— відповідає волик.— Надворі хвалився зимувати.

— А як не впустиш, я на хатці всю стріху обскубу! І тобі буде зимно.

Пустив волик і гусака.

А тоді і півник прибіг. Крила від морозу тремтять.

Став і півник жити в хатці. Живуть, поживають, весну виглядають.

А одного разу пробігала мимо хатки лисичка і почула, як півник кукурікає.

— Еге-ге-ге!— та тут є чим поласувати,— облизалася руда. Кортить її до хатки зайти, але боїться. Бо чує, там свиня рохкає і гусак гелгоче, і волик мукає.

Знайшла тоді вона в лісі вовка і ведмедя:

— Ви тут від голоду зубами клацаєте і не знаєте, що до нашого лісу забралася ціла ватага із села. У хатці живуть. Пішли — покажу.

Прийшли вони до хатки і стали радитися, хто ж першим буде йти.

— Я недужа,— застогнала лисичка.

— А я неповороткий, якщо щось трапиться, то і не втечу,— забуркотів ведмідь.

Довелося вовкові йти. А тут його вже чекали. Тільки сірий забіг до хатки, волик і припер його до стіни рогами. Свиня розігналася — і як довбоне його в живіт рилом. Гусак за хвоста щипає. А півень на голову залетів, дзьобає і кричить: «Ку-ку-рі-ку!» У вовка і в очах потемніло. Ледве вирвався сірий. Вибіг із хати, і тікати. Ведмідь і лисиця слідом. Тільки їх і бачили.

А волик, свиня, гусак та півник стали друзями і ще довго в тій хатці жили-поживали і лиха не знали.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

Друже Перче!

Прочитав оце, що в американському місті Берлінгтоні щороку проводиться чемпіонат світу серед брехунів, переможець якого одержує 250 тисяч доларів. І що найцікавіше — в конкурсній програмі не можуть брати участі політики, оскільки оргкомітет вважає їх у цій справі професіоналами. Я з тим погоджуюся, коли згадую передвиборні обіцянки сьогоднішніх наших депутатів, багато з яких, до речі, знову включилися в боротьбу за депутатські мандати. І знову обіцяють, обіцяють...

А ще я пожалкував, що політиків не допускають до цього конкурсу. Де, де, а на ньому наші обов'язково були б серед призерів.

Григорій ЛЮЛЬКА.

м. Полтава.

Мал. Олексія КОХАНА

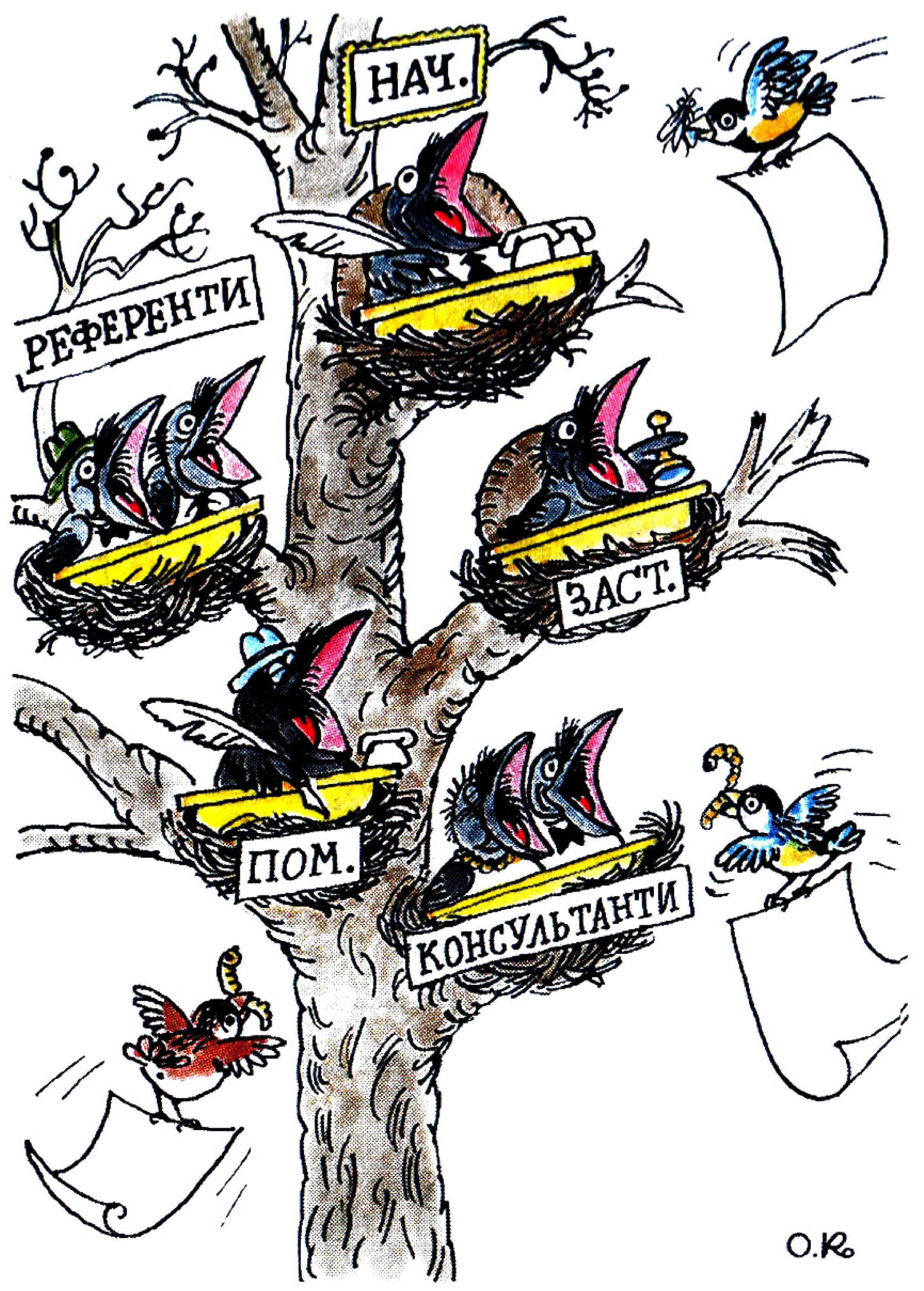

Історія із ШПИГУНОМ

ГУМОРЕСКА

У нас один шпигуна спіймав — з дурного розуму, як потім виявилося. Та хіба ж він знав, що шпигунів у нас ловити не можна? Нічого не підозрюючи, пішов чоловік на рибалку, а спіймав шпигуна. Біля автобусної зупинки той щось фотографував. Купи позаторішнього — чи якого там? — сміття.

Ну, спіймати спіймав, а що далі робити зі своїм уловом — не відає. Спасибі, добрі люди підказали. Подзвонив він куди слід: так і так, мовляв, що робити зі шпигуном, якого я спіймав? Висилайте оперативну бригаду. А сам тішиться: медаль чи й орден йому забезпечені. А може, й додаткова відпустка влітку. Чи й путівка на відпочинок в урядовий санаторій.

— У нього що — на лобі написано, хто він такий?— дивуються на другому кінці дроту.— Звідки ви взяли, що він — шпигун?

— Дак сміття ж, кажу, наше фотографував. На автобусній зупинці воно там не один рік накопичувалося, нікому очей не мозолячи. Всі — нуль уваги на нього, ніби так і треба для естетики. А цей тип, дивлюсь, дістає фотоапарат, озирнувся і давай клацати його з усіх боків. Підкравсь я та за шкірку його — хап! Ясно, що шпигун, бо хто б із наших і звернув увагу на те сміття, га? Роками воно в нас лежить і нічого. А цей — за фотоапарат. Мене наче хто в серце — штрик! Ворожий елемент! Знеславити нас хоче на увесь світ, щоб зарубіжні партнери нам відмовили в інвестуванні.

— Мда-а...— зітхнули на другому кінці дроту.— Здається, ви маєте рацію, свої на сміття не звернули б уваги.

— Атож, своїм, хоч і місто у смітті потоне, байдуже. Приїжджайте та пошвидше його забирайте.

У відповідь — як відро холодної води:

— Шпигун то шпигун, та хто вас просив? Хто вас, зрештою, уповноважував ловити шпигуна?.. Воно вам ото треба? Робити нічого? Ловили б і далі собі карасів, а на шпигунів і руки нічого простягати. В цьому ділі професіонали потрібні. Ви ж дилетант! Самодіяльність, шановний, розвели... Що, що!.. А те... Ви ЇХНЬОГО спіймали, а ВОНИ тепер, щоб відомстити нам, нашого у відповідь схоплять. А ми ж його не один рік готували, за домовленістю з НИМИ у НИХ же його і той... укорінювали. Кому він заважав, той шпигун? Ну, капостив собі потихеньку. Зрештою, у нього професія така... У нас з НИМИ угода: ми їхніх шпигунів не ловимо, а вони тим же нам віддячують і наших не чіпають. І нам добре, і їм не зле. Бо вони не ловлять наших, щоб ми не ловили їхніх, а ми їхніх не ловимо, щоб вони наших не хапали. У нас таким чином — жодного провалу, нагороди за це маємо, премії. І ВОНИ теж мають. І кадри наші цілі-цілісінькі. Бо в нас принцип професіоналів: оберігаючи в себе шпигунів чужої держави, ми в першу чергу оберігаємо у них своїх же. Тепер доведеться своїм пожертвувати, бо ви їхнього здуру схопили, заміну шукати. А там знову якийсь наш дурень, звиняйте, їхнього схопить, а вони у відповідь нашого і все починай спочатку...

— Дак звідки ж я знав?— Той чоловік, який необачно спіймав шпигуна, аж пожалкував, що так зопалу вчинив.— У нього ж таблички на грудях не було: «Шпигун. Викривати й ловити суворо заборонено».

— І взагалі, шановний. Ліцензія у вас є?

— Я-яка?— той чоловік аж похолов.

— А така... на відлов шпигунів.

— Н-немає...

— О, тоді ви ще й браконьєр! І будете покарані.

— За віщо?

— Та за відлов шпигунів без ліцензії. Та ще й не у встановленому для цього місці.

Чоловік той і зовсім злякався.

— То що маю тепер робити?

— Негайно відпустіть із миром «свій улов»! Роз'ясніть йому, що ви, мовляв, помилилися. Що ніякий він, мовляв, не шпигун. А ми вас на перший раз прощаємо... Ловіть краще й далі карасів. А ми, зі свого боку, тому лицарю плаща й кинджала зробимо зауваження, щоб не звертав уваги на бруд у наших містах, на брак чистоти, як ми самі на це не звертаємо уваги. Бо він цим себе видав, як біла ворона серед сірих та чорних. І відповідну інструкцію для чужих таємних співробітників складемо. А ви, р-риболове, глядіть. Бо вдруге за несанкціоноване затримання шпигуна вам може не поздоровитися...

Валентин ЧЕРЕМИС.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ОБЛІК — обласна лікарня.
БУКСИР — буковинський сир.
СУПЕР — суперник, конкурент.
МОЛОЧАЙ — молоко з чаєм.
СУДАК — суддя.

Іван БЕЗРУЧКО.

●

КИТИЦЯ — самка кита.
ГРОМИЛО — сильний грім.
БИВЕНЬ — кулак.
ЩУПАК — масажист.
АВТОПОРТРЕТ — фото машини.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. Радни САХАЛТУЄВА (тема Віктора Попова)

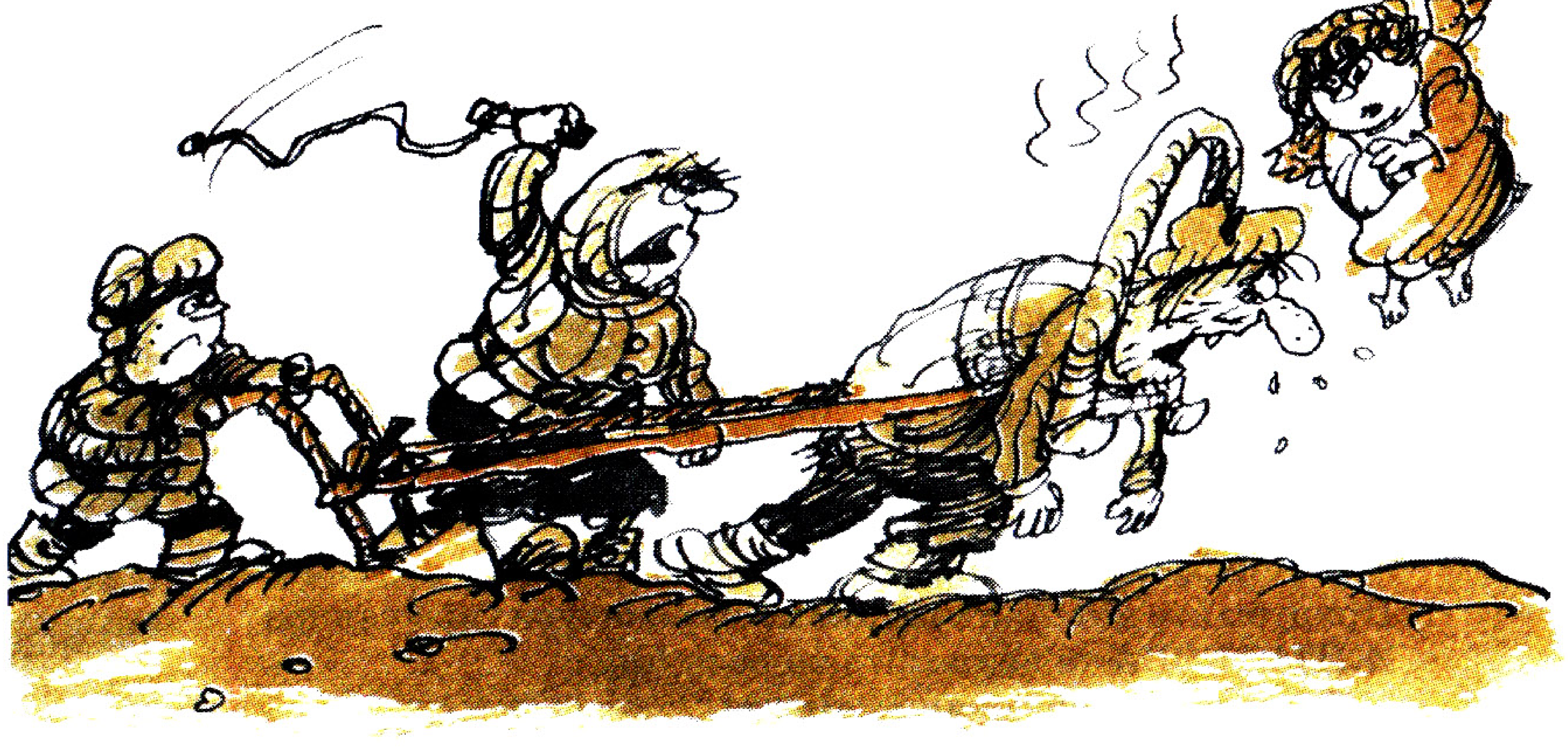

— З роком Коняки!

ІРОНІЗМИ

❄ *Чим вище піднімається по службовій драбині, тим легше йому плювати у стелю.*

❄ *Найбільша дурниця — це бажання бути наймудрішим.*

❄ *Чиста совість іноді починається з поганої пам'яті.*

Роман КРИКУН.

❄ *У кінозірок так: скандал — сімейний, розголос — світовий.*

❄ *Зі скарги: «Позичив у Сірка очі і досі не віддав».*

❄ *Кохання — не сліпе. Просто пізно приходить прозріння.*

Василь МОМОТЮК.

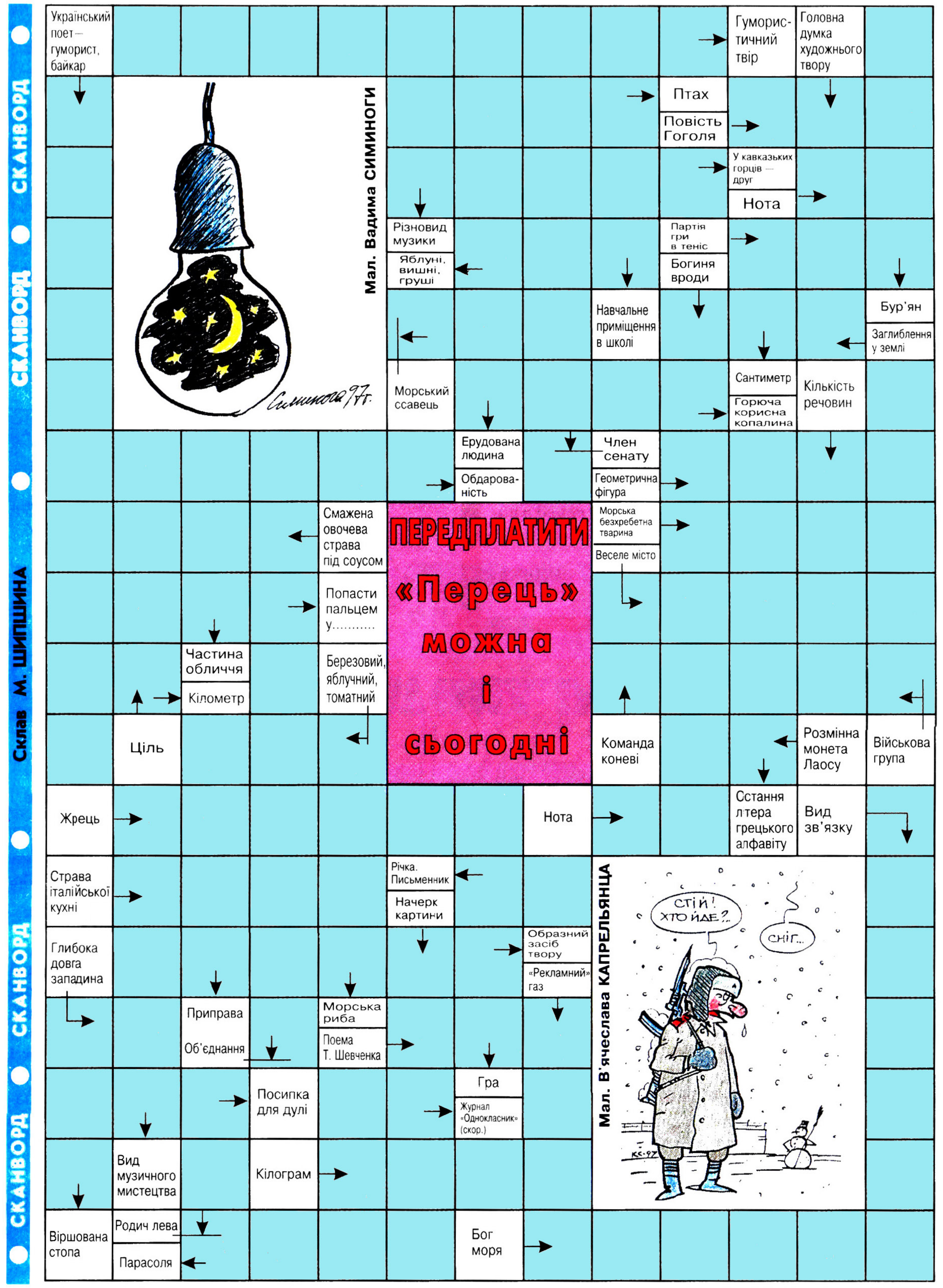

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Відомо, що сміятися найкраще гуртом. Тому й запрошуємо всіх взяти участь у конкурсі на кращі підписи до карикатур, який ми на численні прохання наших постійних читачів проводимо і цього року.

А сьогодні називаємо імена тих, хто переміг у минулорічному одинадцятому турі. Тоді треба було придумати підпис до малюнку В. Симиноги, на якому він зобразив боксера, котрому перед поєдинком тренер завзято натирає рукавиці чорним кремом.

Симпатії журі цього разу були на боці **Стефана Брагарика з Мукачева:** ***«Іване Івановичу, ви нічого не переплутали?.. А то минулого разу рукавиці клеєм намастили...»*** та **Миколи Сердечного з Охтирки:** ***«Тренер: — Петре, може, у ваксу ще й «дусту» підсипати?»***

ВІТАЄМО!

А тепер, шановні, наше перше цьогорічне завдання. Придумайте дотепний підпис до карикатури Олександра ЖИТНІКОВА та надішліть до редакції.
На переможців чекають призи!
Ні пуху, ні пера!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

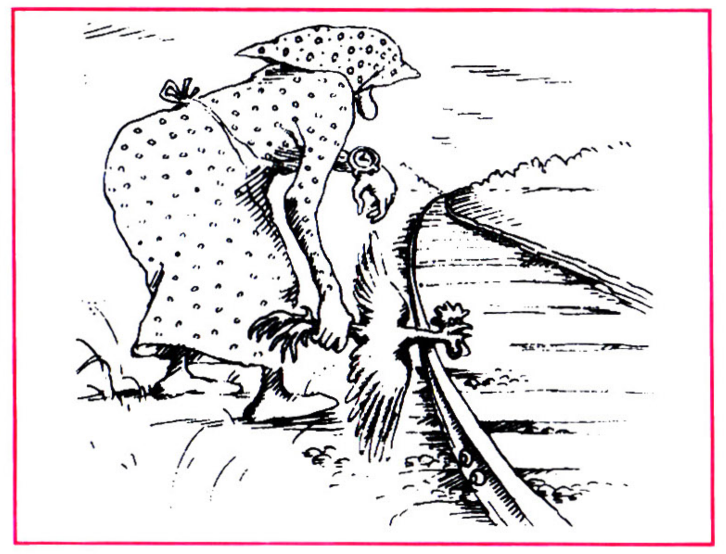

Веселі паралелі

Заходить грузин до магазину і просить продавщицю:
— Відміряйте мені он тієї тканини... Десять метрів...
— А для чого так багато?— дивується та.
— На костюм.
— Але ж на костюм треба метрів чотири.
— А кепка?

* * *

— Рядовий Сміт! Ви сьогодні голилися?
— Голився...
— Раджу наступного разу стояти ближче до бритви.

* * *

Джентльмен прогулюється берегом Темзи. Раптом чує:
— Допоможіть! Рятуйте! Я не вмію плавати!
Джентльмен зупинився і з гідністю відповідає:
— Сер, я теж не вмію плавати. Але ж я про це не кричу на весь Лондон.

* * *

Мати дає малому Педрові срібну ложечку:
— Синку, будеш класти цю ложечку в чай, від срібла там усі мікроби гинутимуть.
Педро подумав, а потім обурено запитує:
— Так що, я тепер буду пити чай з дохлими мікробами?

* * *

Подружжя їхало на своєму авто і скоїло аварію. Приїхав поліцейський і запитує:
— Як це сталося?
— Було це так...— говорить дружина.— Значить, я керувала автомобілем, а чоловік сидів за кермом...

Михаїл Б. ЯГЕЛЛО

ПІКЕТ

Я проходив повз президентський палац коли мене зупинив якийсь чоловік.
—А де решта?— спитав він.
—Хто решта?
— Пікетники.
—Я не пікетник, я просто гуляю,— пояснюю я.
—І нічого не будете кидати?
—Чого раптом?
— Шкода,— зітхнув чоловік. Він був дуже розчарований.
— Чому?
—Бо я живу тим, що кидають у президента. Кожна демонстрація зобов'язана щось викрикнути і щось кинути у главу держави. Президенту кинуті предмети не потрібні, а мені дуже доречні.
— І з цього можна жити?
— Аякже? Знаєте, якими предметами чи продуктами люди кидають? Пенсіонери шпурляють скупувато, самі бідні, але кілька помідорів або груш від них завжди маю. Найкраще, коли приїздять з протестом колективи великих заводів. Магнітофонами кидаються, комп'ютерами, дублянками... Шахтарі — вугіллям, столяри — панелями, лікарі — антибіотиками, інтелігенти — книгами... Зібрав чудову бібліотеку! Але найбільше пофортунило, коли представники автозаводу кидали машину. Тридцять чоловік взялися, на двадцять метрів кинули. Кузов трохи пом'яли, але я виправив...
— А президент? Нічим не кидається у відповідь?
— Спочатку було, але потім звик. Якраз сьогодні у нього якийсь бородань під рукою був — кинув його на нас. Схоже, якийсь міністр! Я не став його підбирати...
— І так у вас щодня?
— Звичайно! У мене докладний розклад демонстрацій до кінця року. Сьогодні день так собі. Прийдуть ливарники, студенти, анархісти і могильники. А може, все ж таки щонебудь кинете?
— Та мені кидати нема чого... Я працюю в гумористичному журналі...
— Давно не читав. Прошу вас, будьте ласкаві, попротестуйте!
Я дістав із сумки примірник журналу і шпурнув його до воріт палацу.
— Вигукніть що-небудь! Без крику не вважається!
Я набрав побільше повітря й став скандувати:
— До-та-ці-ю! До-та-ці-ю! До-таці-ю!

Переклад із польської.

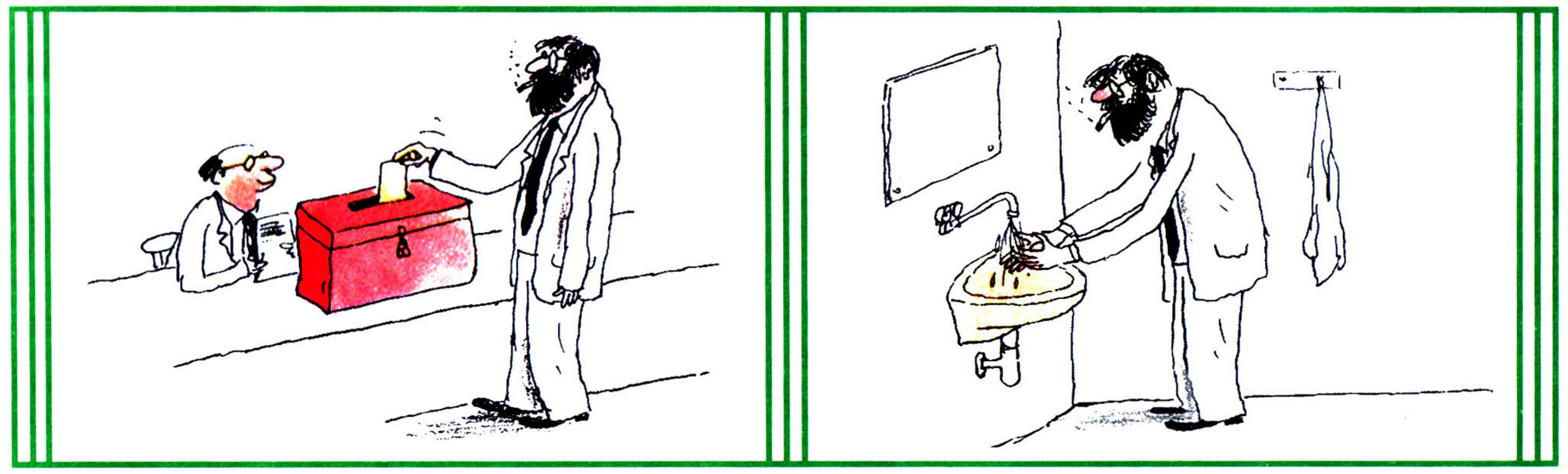

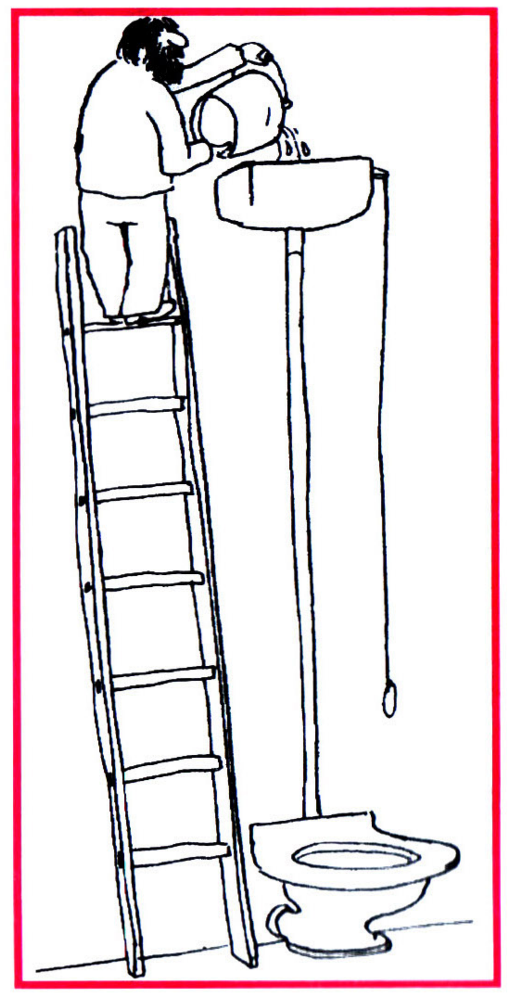

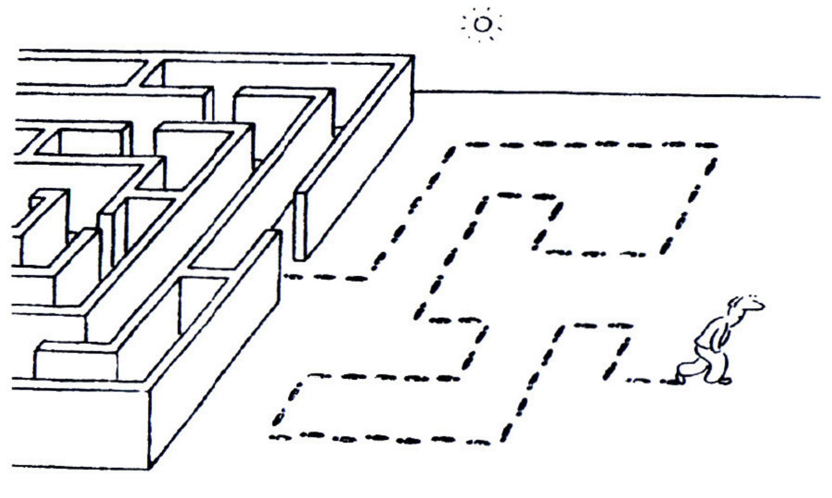

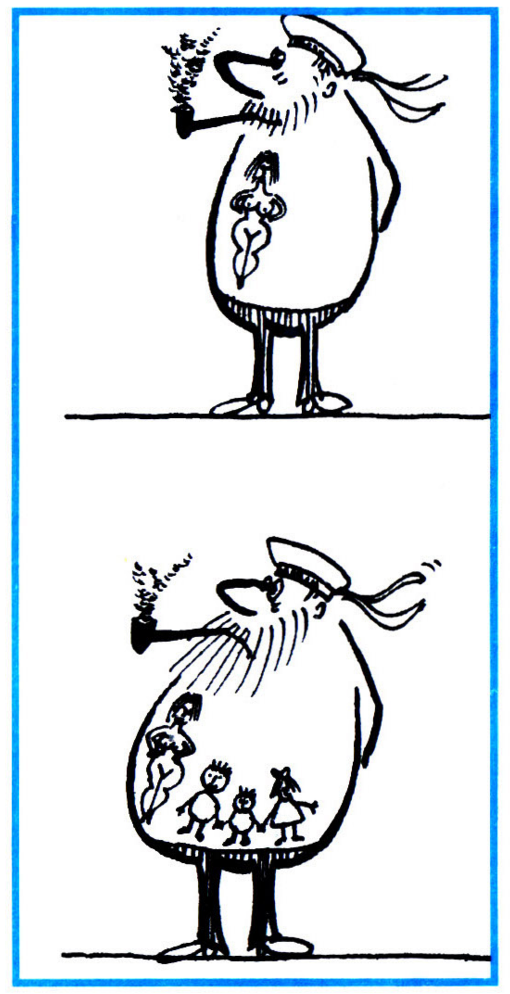

Відповіді на сканворд, уміщений у «Перці» № 12

Е	К	З	А	М	Е	Н		М		К		О	Й			Я	К
Н						А		У	Б	І	Р		І	Л		Е	
Е						Р		З	У	Б			Р	О	Т	Ф	
Й						О	Р	А	Ч			Л	І	Т	О		К
						Д					Г	О			Р		Р
Г	А	З	Е	Т	А						Е	М	П	А	Т	І	Я
Р			Т	О	Р	С					Р						К
Е		К	И	Л		О		Л	І	Т	О						В
Ц	І	О	Л	К	О	В	С	Ь	К	И	Й						А
І	К	С			С	О	Т	О	Л								
Я	С	А		З	А	К	О	Н	О	Д	А	В	С	Т	В	О	

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Кощій. 2. Лижі. 3. Запаска. 4. Гусак. 5. Вареники.

У виділеній вертикалі:* *щипун.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«До лебедя, Щуки і Рака треба додати й Крота, який тягнутиме віз під землю».

(Із учнівського твору).

«Один фосфор, який ми вносили під сільськогосподарські культури, урожайності не підніме. Треба його мати ще й в голові».

(Із виступу ланкової).

Надіслав
Іван МАРТИШ.

«Сусідський собака спочатку обнюхав мене з ніг до голови, а потім показав зуби, від чого мої ноги перестрибнули через тин».

(З пояснення).

«Цього року картопля в нашому селі вродила невроражаєм».

(З листа).

«В'їзд на територію господарства карається негайним виїздом».

(З оголошення).

«У Миколи боліли ноги, особливо задня».

(З листа).

Надіслав
Петро СОХАН.

ПЕРЕЦЬ № 1 (1510)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар), Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 10.12.2001.
Підписано до друку 11.01.2002.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14705 прим.
Зам. 0110201.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Намалював Олексій КОХАН (теми Володимира Адамовича, Олексія Кохана, Леоніда Телятникова)

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

що це ви можете зробити і сьогодні.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.
Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!